CALVINIST ✝ CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

FEB. 21st, 1958 - No. 334 - 10 PAGES • P.O. BOX 312, ST. B, HAMILTON, ONT.

13th YEAR OF PUBLICATION
Authorized as Second Class Mail, Post office Department, Ottawa, Ontario.

"Ye ask, and receive not, because ye ask amiss, that ye may consume it upon your lusts."
James 4 : 3

Waarvoor werken wij ?

Er wordt van graaf de Saint Simon, een utopistisch socialist, verteld, dat zijn huisbediende hem elke morgen om zeven uur moest wekken met de woorden: "Sta op, mijnheer, gij hebt grote dingen te doen."

Wellicht zullen we deze opdracht moeten verklaren uit ijdelheid of uit hoogmoed, want het lijkt zo vreemd, dat iemand aan zijn kamerdienaar een zo geformuleerde opdracht verstrekt.

Maar het is toch wel mogelijk dat een mens de overtuiging heeft, dat hij geroepen is tot het medewerken aan een belangrijke werk.

De Bijbel spreekt van Gods mede-arbeiders. En dan worden daar mensen mee bedoeld. Hoogmoedig behoeven we hierdoor niet te worden, want het is een grote gunst van God, wanneer Hij mensen roept tot arbeid in deze wereld. Toen God de mens schiep kreeg hij onmiddellijk een arbeidsopdracht.

Door de arbeid van de mens moest de aarde komen tot al rijker ontplooiing en heerlijkheid.

Arbeid behoort, volgens de Bijbel, tot de scheppingsorde.

Hier ligt een scheppingsopdracht.

Alle mensen, ze zijn immers schepselen Gods, hebben een roeping om te arbeiden. God wil dat de mens arbeidt.

En toen de zonde in de wereld kwam, heeft God, gelukkig, de arbeid niet van de mens weggenomen.

• •
•

Geen arbeid is er thans zonder moeite.

Maar er is een goddelijke opdracht dat de mens aan de aarde, die doornen en distelen voortbrengt, zijn brood zou ontworstelen. Werken met moeite. En dat is van meetaf door de mens gevoeld.

De Griekse taal gebruikt voor het woord arbeid "ponos", dat ook moeite betekent. En de Griekse Joden lazen Gen. 3:17: het aardrijk zij vervloekt in uw werken. De Bijbel heeft heel wat uitlatingen, die in die richting wijzen. De moeizame arbeid wordt gezien als een gevolg van de zonde. En de zorg vindt ge in de arbeid meer dan het spel.

Er wordt meer gearbeid uit harde noodzaak, dan uit liefde.

God heeft de mens de wereld ingezonden met een cultuuropdracht. Hij moet, dat God in de schepping gelegd heeft, er uit halen. Hij moet het te voorschijn brengen. Alle krachten, die God in de schepping legde, moet de mens activeren. Welk een gedachte, dat we werken, omdat God ons tot de arbeid geroepen heeft, ons een taak heeft opgedragen!

Dan is het dus niet het belangrijkste welk werk we hier op aarde verrichten. De mens heeft daarvoor allerlei maatstaven. Men onderscheidt graag tussen hoger en lager. Maar het oud huwelijksformulier zegt: En naardien het Gods bevel is, dat de man in het zweet zijns aanschijns brood zal eten, zo zult gij, man, ook getrouw en naastig in uw goddelijk beroep arbeiden, opdat gij uw huisgezin met God en met eer moogt onderhouden."

(Vervolg op pagina 2)

Met genoegen merkt onze "lezer" dat er de laatste weken meer plaatselijk nieuws in C.C. te vinden is. Hij is U dankbaar voor het opsturen van Uw berichten, verslagen, kerkbulletins etc. die zijn blad zo gezellig en interessant maken. Stel hem niet teleur.

THE RECENT EVENTS IN INDONESIA

International attention has been focused on the spectacle of helpless Dutch nationals in Indonesia being humiliated with the official approval of the Indonesian Government. Not only has the Indonesian Government repudiated the international agreements it freely entered into under the auspices of the United Nations, but it is now deliberately harassing Dutch civilians in violation of human rights propagated by the United Nations. This is coupled with the seizure of Dutch properties and enterprises in violation of international law.

On December 6, 1957, the Indonesian Ministry of Justice declared that the entire Netherlands community in Indonesia, comprising approximately 50,000 persons, would be compelled to leave the country forthwith. Almost simultaneously, the Netherlands Government was informed that all Netherlands consular offices in Indonesia would be closed immediately

By this action, the Indonesian Government imposed added hardship on Dutch nationals by depriving them of assisance required for evacuation. When the Netherlands Government announced that the government of another nation had agreed to assume these responsibilities for assisting evacuation, the Indonesian Government refused permission.

The Indonesian Government further decreed that departing Dutch nationals not only would be prohibited from taking along their personal property, but that they could not sell personal property without a lincense from the Indonesian Government.

In many cases, Netherlands nationals now forced to leave Indonesia have spent almost their entire lives there. Not only must they now leave virtually penniless, but they must face the difficulties of beginning life anew halfway around the world.

*

The Indonesian Government has permitted general confiscation of Netherlands property, enterprises, and commercial establishments. In a official protest to the United Nations, Ambassador Carl W. A. Schurmann, the Netherlands Permanent Representative to the United Nations, on December 23, 1957, stated:

> On Netherlands ships, regularly plying the interinsular shipping routes, Indonesian crews and passengers — some of them members of the Indonesian armed forces — mutinied in open sea forcing the ships' masters to put into Indonesian ports where the ships were seized.

The Indonesian Government has not offered any compensation for expropriated Dutch properties. That Government contends that these enterprises and property have not been confiscated or nationalized, but have simply been placed under official Indonesian supervision for the time being. But the Indonesian Government has made clear that c mpensation will not be discussed until Netherlands New Guinea has been surrendered to Indonesia.

If anything, this is a flagrant violation of international law. Indeed, the only excuse the Indonesian Government has offered for outrages against Dutch nationals and seizure of Dutch properties is the alleged refusal of the Netherlands Government to hand over Netherlands New Guinea.

*

In order to fully understand the situation, it is necessary to look back for a moment to the proceedings which determined the present status of Indonesia and of Netherlands New Guinea.

The Round Table Agreements, concluded in 1949 under the auspices of the United Nations, provided for complete sovereignty and independence for Indonesia. Sovereignty over Netherlands New Guinea was not transferred to Indonesia, however. The political status of Netherlands New Guinea was to be left to future negotiations between the Kingdom of the Netherlands and the Federal Republic of the United States of Indonesia.

Only a few months after Indonesia had attained independence, the structure of the Indonesian Government was abruptly changed to a unitary state. This destroyed the self-government of the component states which was specifically provided for in the provisional constitution of the United States if Indonesia.

Even today, the outer islands of Indonesia are vigorously resisting the attempt to impose a highly centralized rule from Djakarta.

*

The Netherlands Government continued to seek an agreement with Indonesia concerning the status of Netherlands New Guinea, and in 1950 the Netherlands Government proposed that sovereignty over Netherlands New Guinea be vested in the Netherlands-Indonesian Union the political and economic pact established by the two countries under the United Nations. The Indonesian Government refused to consider this plan.

In 1951, the Indonesian Government, which up till that time had demanded that The Netherlands should transfer Netherlands New Guinea to Indonesia, suddenly reversed its position. It announced that the legal transfer had already taken place and that, from the beginning of its independence, the Republic of Indonesia had possessed sovereignty over Netherlands New Guinea. The Netherlands Government suggested that the Indonesian Government submit this contention to the International Court of Justice, but the Indonesian Government refused a legal test of its claim.

Subsequently, the Indonesian Government demanded that the Netherlands-Indonesian Union be dissolved. The Netherlands Government responded by negotiating such an agreement with Indonesia in 1954. Indonesia then refused to ratify this agreement, and in 1956 it unilaterally withdrew from the Union. At the same time, the Indonesian Government also repudiated its legal debts to The Netherlands.

*

During the latter half of 1957, the Indonesian Government for the fourth time attempted to gain support in the United Nations for its claim to Netherlands New Guinea. Yet, even in presenting its case to the United Nations, the Indonesian Government made clear its unwillingness to accept any solution other than complete recognition of all its demands.

As recently as January 23, 1958, Ambassador Ali Sastroamidjojo, the Indonesian Permanent Representative to the United Nations, stated in a press interview that it is the point of view of the Indonesian Government that no negotiations with The Netherlands can take place unless the sovereignty over Netherlands New Guinea is first recognized.

The injustice suffered during a court case, cumulating in the tragic death of the Netherlander Leon Jungschlaeger while imprisoned in Djakarta will never be forgotten. This was only one of the many violations of right and law of which we give an account on this page.

In discussing the Netherlands New Guinea problem before the General Assembly of the United Nations on October 3, 1957, the Indonesian Foreign Minister, Dr. Subandrio, said the "the only question is whether the United Nations is the place where its solution may be worked out, or whether we must embark upon another course, even at the risk of aggravating conditions in South East Asia and perhaps inviting cold war tensions to muddy futher the waters of peace in that region of the world." And, on November 7, 1957, President Sukarno of Indonesia declared:

"if the United Nations fails us we will resort to methods that will startle the world."

When the United Nations did not see fit to support the Indonesian claims, the Indonesian Government proceeded to make good its threats and launched the present program of expropriation of Dutch property and harassment of Dutch nationals.

*

The Netherlands Government rejects the notion that the present anti-Dutch policies of the Indonesian Government are merely retaliation for the refusal of the Netherland Government to hand over Netherlands New Guinea immediately and unconditionally. Speaking before the Netherlands Parliament on December 23, 1957, the Dutch Foreign Minister, Mr. Joseph H. A. H. Luns, said:

> It is now being pretended that the current measures are a result of the United Nations refusal to endorse the Indonesian claim to Netherlands New Guinea but in the Government's opinion this is, in the light of what has happened since 1949, nothing but a pretext. The correctness of this opinion appears even from official Indonesian utterances. As recently as the day before yesterday. the Indonesian Prime Minister stated in a broadcast speech that the current action is not only caused by the Netherlands New Guinea dispute, but must be seen mainly in the framework of the Indonesian wish to establish the whole national economy of Indonesia on a new footing, thus making a more independent foreign policy possible.

From the very first, the Netherlands Government has been willing to negotiate concerning the future of Netherlands New Guinea. The Indonesian Government has rejected negotiation unless it is understood in advance that sovereignty of Netherlands New Guinea is to be transferred to Indonesia.

It is the viewpoint of the Netherlands Government that the Papuan population of Netherlands New Guinea, not the Indonesian Government in Djakarta, should determine the political future of Netherlands New Guinea. The policy of the Netherlands Government ensures that the population of Netherlands New Guinea will have the opportunity for such self-determination.

In the meantime, the Netherlands Government deplores the illegal seizure of Dutch property in Indonesia and the inhumane treatment of Dutch nationals. The International Red Cross has interceded on behalf of Dutch nationals in Indonesia, and the Netherlands Government has taken elaborate and costly steps to provide for their resettlement in The Netherlands.

The position of the Netherlands Government concerning the present state of affairs in Indonesia was summarized by the Netherlands Permanent Representative to the United Nations, Carl W. A. Schurmann, in the official protest to the United Nations on December 23, 1957. In Mr. Schurmann's words:

It is a public fact that the Indonesia Government has deliberately and systematically provoked the rising animosity of the population against a foreign minority in their country. Therefore, the Government of the Republic of Indonesia is responsible and

answerable to the fullest extent for the present shameful situation and all its consequences, which constitute hostile action directed against a foreign community lawfully residing in Indonesia. The situation now prevailing in that country is a threat to the security and to the living and working conditions of this minority which is being subjected to injurious treatment on the ground of nationality only. The Indonesian Government is deliberately inflicting on them conditions of life calculated to bring about hardship and eventually forced departure. These hostile activities against Netherlands nationals and their property in Indonesia are violations of the principles generally recognized in international law and laid down in the Charter of the United Nations. N.I.S.

Waarvoor werken wij?

(Vervolg van pag. 1)

Uw goddelijk beroep!

Dan is het dus niet mijn beroep, dat mij roept, dat beslag op mij legt, maar ik word door God geroepen, die over mijn beschikt. En het zwaartepunt van mijn leven ligt in de dienst aan Hem.

Dan is het God, de Souverein, die de mens de opdracht tot arbeid geeft. En als ik dan werken mag in deze wereld, dan doe ik dat omdat ik weet dat ik daartoe door God geroepen ben. Ik doe het uit roepingsbesef.

En als ik dat goed verstaan heb, dan heb ik daardoor ook arbeidsvreugde. Want als ik in dit besef leef, dan wil ik ook alle krachten die God mij gaf, inspannen om mijn werk zo getrouw mogelijk te verrichten.

De Here Jezus laat niet na daarbij de engelen tot voorbeeld te stellen. Zo getrouw als zij Gods wil volbrengen, zo heeft ook de mens hier op aarde te doen wat God van hem vraagt. Hij leert bidden: Onze Vader, die in de hemelen zijt, Uw wil worde gedaan, gelijk in de hemel alzo ook op aarde.

Jezus Christus plaatst hier een isgelijkteken tussen de hemel en de aarde.

En de oude Heidelbergse Catechismus paraphraseert deze bede alsvolgt: "dat een ieder zijn ambt en beroep zo gewillig en getrouw bediene en uitvoere als de engelen in de hemel doen."

Dan is uw werk, dat de mensen misschien gering noemen, nooit gering in Gods oog. In Bunyans Christenreis wordt de arbeider voorgesteld met een bezem bezig de vloer te reinigen. Zonder dat hij het weet houdt een engel boven zijn hoofd een kroon.

"Gij man, in uw goddelijk beroep!"

* * *

Heel de wereld is Gods terrein. Daarop moet de eer van God en het welzijn van de naaste worden gezocht. Daarvoor moeten we werken. Het doel moet in het oog worden gehouden. En als dat doel dan is de verheerlijking van God en de geestelijke en sociale verheffing van de mens, dan betekent dat ook dat we moeten vechten tegen de zonde, die het leven ontwricht, die ook in het leven van de arbeid zoveel verwoestingen aanricht. Ook in het arbeidsleven zijn wij zondaars.

Doch er is ook een trek in het menselijk hart om meer het genot te zoeken, dan te jagen naar de vervulling van zijn aardse roeping.

Velen leven om te eten, zoals het gezegd wordt. En dit is bedenkelijk. Tegen die allesontwrichtende kracht van de zonde moet met man en macht gestreden worden.

O, we weten het, de Bijbel laat ons niet in het onzekere, er blijft verwording in de mensenwereld, in de maatschappij. De Bijbel spreekt niet voor niets van een "ten dele", waarmee bedoeld wordt dat al wat we op aarde doen stukwerk is, gebrekkig, niet voldoet aan Gods hoge maatstaf, en dat dit zich tenslotte wreekt in het leven.

En de Bijbel leert ons ook dat tenslotte velen juist het omgekeerde doen van wat God hun opdraagt, en van hen vraagt.

* * *

Maar dit alles mag ons niet ljidelijk maken. God roept ons tot de strijd tegen de zonde in alle levensverhoudingen. En laat ons in die strijd niet alleen. Want Hij heeft Jezus Christus gezonden, om deze wereld te redden. Hij is de Heer van alles. Hem is gegeven alle macht in hemel en op aarde. Het gaat dan ook om de heerschappij van Jezus Christus in heel het leven. Hij moet Koning zijn in ons leven.

Dan hebben we ook als onderdanen te doen wat deze Koning van ons vraagt. Hij plaatst de één hier, de ander daar. Hij geeft de één een vooraanstaande plaats, en de ander een ondergeschikte. Streven naar lotsverbetering wordt daardoor niet uitgesloten, maar ieder neemt op dit ogenblik een bepaalde plaats in. En op die plaats hebben wij te arbeiden, zoals de Bijbel zegt: "voor Gods aangezicht", in Zijn heilige presentie.

* * *

Als we dus een antwoord zoeken op de vraag: Waarvoor werken wij? dan zullen we zeker niet mogen vergeten dat God onze opdrachtgever is, en dat Hij van ons vraagt dat we als verantwoordelijke mensen onze taak hier op aarde zullen verrichten.

We hebben een mandaat in deze wereld. En we zullen in ons arbeidsleven de wil van de ander moeten uitvoeren. Die Ander, dat is God.

Wie zichzelf echter heeft leren kennen bij het licht van de Bijbel, z l beseffen dat hij dit mandaat onmogelijk kan uitvoeren in eigen kracht. Hoe nodig is het om Gods gebod op te nemen in het gebed.

Hoe nodig dat de mandataris zich tot Zijn opdrachtgever wendt en vraagt om hulp, om kracht.

God wil dat er gewerkt wordt, maar gewerkt in afhankelijkheid van Hem. Hij wil dat die handen, die dag in dag uit arbeid verrichten, ook elke dag gevouwen worden tot gebed.

Als we onze knieën buigen, onze ogen sluiten, onze handen vouwen, dan zijn we volslagen hulpeloze mensen. Dan kunnen we niets.

Daarin wordt uitgedrukt dat we alles van God moeten verwachten.

Maar de dichter van Psalm 84 zegt: Welzalig hij, die al zijn kracht en hulp alleen van God verwacht.

Dan leeft en werkt de mens niet slechts om in het zweet zijns aanschijns brood te vinden neen dan is hij Gods medearbeider dan is hij bezig op Gods wereld aan de uitvoering van een goddelijke opdracht.

* * *

De Bijbel brengt "het gewone leven" onder het gebod Gods. En ook in dat gewone leven, dat leven van de arbeid wil Christus met ons zijn, zoals de discipelen, midden in hun gewone arbeid op het meer van Gennesareth plotseling zagen: het is de Heer! en Zijn overvloedige zegen op hun arbeid ervoeren.

Zinloos, ijdel, vergeefs is ons werk binnen de vicieuze cirkel van de om onze zonde gevloekte wereld. Maar Christus heeft deze vicieuze cirkel doorbroken. Heel ons leven heeft daarin een nieuwe zin en een nieuwe inhoud gekregen en dus ook het leven van de arbeid. Wij weten nu, waarvoor we leven en waarvoor we werken, niet voor de dood, maar voor Gods grote toekomst, als de vruchten van ons werk, ook van het gewone dagelijks werk onzer handen, in het Nieuwe Jeruzalem zullen worden binnengedragen (Openb. 21:26) cf Dr. G. Brillenburg Wurth, Het Christelijk Leven in de Maatschappij, blz. 257.

Dan staan we ook als verantwoordelijke mensen vor God, want we worden door Hem geroepen, aangesproken, en we moeten een antwoord geven, niet alleen met woorden, maar ook met daden, met ons gehele bestaan.

* * *

Wellicht zal iemand zeggen: u ziet het toch wel wat idealistisch. Zo is het leven niet. Zo zien velen hun arbeid niet. Waar werken ze voor? Voor geld, voor hun gezin, voor hun toekomst. Niemand zal ontkennen dat hiermede geen belangrijke dingen worden genoemd. De arbeider is zijn loon waardig. Ge moet uw gezin met God en met eer onderhouden.

Maar is, dat nu het hoogste doel? Mogen we daarin het doel van ons werken l ten opgaan? Dan vergeten we toch dat God onze Opdrachtgever is, en dat we aan Hem verantwoording schuldig zijn. Dan vergeten we dat we tot arbeid worden geroepen. Dan vergeten we dat het er in ons leven juist òm gaat dat God in ons leven door ons werk wordt geëerd.

Neen, als we de vraag willen beantwoorden: waarvoor werken we? dan moeten we hoger op, of dieper afdalen. Dan moeten we de Bijbel openen, en lezen wat God gezegd heeft, en wat Hij van ons vraagt. En dan moeten we ons leven daarnaar opheffen.

Voor pessimisme is er dan geen plaats. Wij werken voor God, en verwachten van Hem de zegen. Als ge terugziet in de geschiedenis dezer wereld, dan ziet ge het Paradijs. Daar was alles goed en schoon. God zag al wat Hij gemaakt had en zei: het was zeer goed. En als ge vooruitziet bij het licht van Gods Woord, dan ziet ge weer een Paradijs. Ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, schrijft Johannes. Het eerste paradijs hebben we verloren. Het tweede paradijs ontvangen we om Christus' offer aan het kruis. Wie in Hem gelooft zal het erven zegt de Bijbel. En tussen deze twee paradijzen leven wij. En het is een gezegend leven. De vloek wordt getemperd. Het zijn niet alleen doornen en distelen die hier groeien. Op deze paradijsloze aarde worden we toch gezegend omdat Jezus Christus gekomen is om deze wereld, ook het leven van de arbeid, met al zijn zonden, te redden.

* * *

En daarom moet er gestreden worden voor een "betere" wereld. Gestreden tegen de verwording. We zijn er niet klaar mee, zoals sommigen zeggen: deze wereld ligt toch "in het boze" neen er moet gestreden worden tegen het kwaad ook in het arbeidsleven. Er moet geworsteld worden om sociale gerechtigheid.

Want de zegen, die God geven wil, valt ons niet zo maar in de schoot. Hij moet verworven worden. En hij moet daarna beschermd worden.

De Bijbel spiegelt ons niet voor dat hier op aarde de zonde en haar gevolgen, ook in het arbeidsleven, overwonnen zullen worden, zodat er een moment komt, dat we zouden kunnen zeggen: ziezo, nu zijn we er. Verre van dat. Maar dat is nooit een reden om niet voortdurende tegen die zonde te strijden, met alle kracht. Het is een inspannen van alle krachten, een jagen naar het gestelde doel: Gods wil worde gedaan!

Hij gaf Zijn gebod: Bewerk de aarde! Maak er wat van. Wat goeds!

De Bijbel zegt dat ons eten en drinken zelfs moet geschieden ter ere Gods, zou dat dan ook niet gelden van de arbeid?

* * *

We werken niet voor beneden, maar voor God!

Hij ziet ons, Hij slaat ons gade, en Hij vraagt van ons dat we naar Zijn gebod tot arbeiden zullen luisteren.

En we kunnen alleen maar luisteren naar Zijn gebod, als we het gebod kennen.

Gebod en gebed behoren bij elkaar.

Daarom wordt al eeuwen lang het oude gebed gebeden, waarin duidelijk gezegd wordt waarvoor we werken, en waarin ook de grond wordt genoemd van heel ons leven, n.l. de vergeving van onze zonden door Jezus Christus; het morgengebed, waarmee werkers tot Gods eer de dag aanvangen:

dat wij ons ambt en plicht o Heer,
getrouw verrichten, tot Uw eer!
dat Uwe gunst ons werk bekroon'
Uw Geest ons leid' en in ons
[woon'

zie op ons neder in gena
opdat ons werk voorspoedig ga;
en scheldt ons alle misdaan kwijt,
o Heer, die vol ontferming zijt.

J. van Harmelen.

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636

Advertisements may also be sent:
for Metropolitan-Toronto to: VandeRiet's Bookstore, 215 Main St. N., Weston, Ont. Phone CH 1-3308.

for Edmonton, Alta. to: 9328 Jasper Ave., Edmonton, Alta.

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

Published by B & K - Press, Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

IS ER TOEKOMST OP DE FARMS?

De jaarvergadering van de Wellandport Farmersassociation werd gehouden op 27 Jan. te Wellandport. De voorzitter Mr. Haverkamp richte zijn welkomstwoord in 't bijzonder tot de dames die deze avond ook aanwezig waren. Daarna gaf hij een overzicht van onze werkzaamheden in het afgelopen jaar.

Wij zijn de Redactie van Calvinist-Contact heel dankbaar dat zij ons als Farmers de gelegenheid gegeven heeft met elkaar in contact te komen. Dat die behoefte bestaat blijkt wel uit het ingezonden schrijven dat wij in C.-C. gelezen hebben, doch ook uit de brieven die de Secr. ontvangen heeft. Enkelen werden voorgelezen. Uit een en ander blijkt echter dat niet onze gehele Federatie genegen is om opnieuw een start te maken, daarom werd besloten contact te zoeken met de besturen, organisaties en zo mogelijk een vergadering te beleggen van afgevaardigden om dan zamenlijk de Federatie weer in leven te krijgen. Als plaats voor samenkomst werd gedacht aan Woodstock. Hierna werd het woord gegeven aan Mr. Verburg die een inleiding hield over het land van heden en het land van morgen. Spreker wees er op dat er weinig interesants is in het boerenleven van alle dag. Als een voorbijganger op een mooie dag de farmer bezig ziet in de vrije natuur van Gods schone schepping ontdekt hij mogelijk iets interessants, iets van romantiek in het farmersleven, iets waar de farmer zelf zelden oog voor heeft, vanwege zijn drukke arbeid en vaak vele zorgen. Het farmen is geen zorgeloos bestaan en spreker was van mening dat als de dichter die schreef "Hoe genoeglijk rolt het leven des gerusten Landsmans heen", in het Jaar onzes Heren 1958 zelf farmer geweest zou zijn in Ontario hij zeker een ander "versje" gezongen zou hebben! Spr. herinnerde aan de idealen waarmee wij indertijd emigreerden. Een farm voor ons en onze kinderen! Een farm voor ons zelf dat is nog ongeveer gelukt, vaak met behulp van onze kinderen. Maar is er ook toekomst voor onze kinderen op de farm? Het is wel geen schande als boerenzoons fabrieksarbeiders worden, maar waar blijven dan onze idealen? Als voornaamste oorzaak ziet spr. de scheve economische verhouding ten opzichte van de afzet van onze landbouwproducten tengevolge van benodigde contracten. Een slechte farm kan als er een goed melkcontract op is veel geld waard zijn terwijl een mooie farm met best land zonder melkcontract vaak nauwelijks een bestaansmogelijkheid geeft en daardoor soms verwaarloosd en waardeloos wordt. Nergens op de wereld heeft spr. een dergelijke toestand gezien ook niet enkele mijlen van hier over de grens. In de U.S.A. wordt evengoed als hier dagelijks het dubbele quantum melk geproduceerd van wat nodig is voor consumptie en hoewel ook daar de melkprijs varieert van maand tot maand toch kan iedere farmer daar z'n melk leveren in elke hoeveelheid en voor lonende prijzen. Dit geeft ieder weer een kans een farm te beginnen. Voor de kinderen is er dan ook mogelijkheid om in het klein te beginnen en langzaam uit te breiden. Het geeft een gezonde economische toestand en drijft niet zoals hier door de melkcontracten naar het grootbedrijf. Er worden n.m. steeds groter quantums gevraagd door de Dairy. De achtergrond daarvan is de Bulkcooler die men ingevoerd wil hebben. Het gevolg is dat de boer steeds zwaarder lasten krijgt en steeds meer kapitaal nodig is voor een Dairyfarm zodat voor de beginneling op de duur geen schijn van kans meer is. De consumptie melkprijs is goed, doch door de hoog gestelde eisen gaat heel veel van de winst weer aan kosten verloren. Alleen reeds de dagelijks vastgestelde hoeveelheid melk, te leveren het gehele jaar door, kost enorm veel geld, doordat vaak dure melkkoeien gekocht moeten worden die wanneer ze afgemolken zijn tengevolge van de lage slachtvee prijzen zeer weinig opbrengen. Vooral in deze streken wordt ook een hoog vetgehalte geëist, de schade daarvan is zeer groot want het wordt niet betaalt en toch wordt men gedwongen koeien te melken met weinig melk en hoog vetgehalte. Daardoor kunnen wij niet maar alleen de beste productiekoeien melken en komen dan in de kneep met een te lage test. Ook dit is iets waarmede wij niet meer te maken zouden hebben als wij een uniforme melklevering konden hebben. De lege farms in Ontario waren het dan meer waard bewoond te worden. "De Kans" voor onze kinderen! Een tweede punt werd nog genoemd door spr. Hij zei dat de Hollandse boeren althans in eigen ogen, goede farmers zijn. Wij weten vaak een verwaarloosde farm van de Canadezen weer opgang te krijgen. In ons oude vaderland hebben wij gezien en geleerd hoe er wat uit een farm te halen is en wij hebben landbouwonderwijs gehad. Onze kinderen hebben niet gezien hoe het daar ging en krijgen zij landbouwonderwijs? Is er weleens om gevraagd door één van ons? Heeft onze Farmersassociation hier niet een roeping? Dan komt spr. nog met de vraag of het nog baat om onze kinderen landbouwonderwijs te geven, als er zoals de toestand nu is geen bestaan op de farm voor hun te vinden is, als alles naar het grootbedrijf afdrijft en als het al zover is, als in deze streken waar de farmprijzen meest liggen boven de prijzen van de farmproducten. Zijn antwoord is dat heel Canada voor ons open ligt. Als onze kinderen in het "Land van Heden" waar wij nu wonen en werken geen kans hebben dan moeten ze naar "Het land van Morgen". Waar dat ligt? Toen wij nog in 't oude vaderland woonden was Canada het "land van morgen" voor ons, nu is Zuid-Ontario voor ons geworden het land van heden. Het Westen of Noorden van Ontario, Quebec, de Maritimes, de Prairies of B.C. dat alles kan voor ons het land van morgen zijn. Doch spr. wees erop dat het niet in de eerste plaats erom gaat waar dat land van morgen ligt. De hoofdzaak is het juiste tijdstip te vinden zich daar te vestigen. Komt men er te vroeg dan blijft men er alleen en heeft men geen kans op kerkelijkleven. Komt men er te laat dan vindt men er een streek als waar wij nu wonen. Overvloeiende, niet van melk en honing doch van Dutch people, die er gezamenlijk voor zorgen dat er geen farm meer voor de waarde te koop is! Soms vraagt men of wij ons overal mogen vestigen als Chr. Farmers. Als wij een goede streek met goede afzet mogelijkheden opzoeken kunnen wij er rustig gaan wonen, wij, emigranten, brengen de kerk met ons mee! Spr. zegt dat men hem weleens gezegd heeft, dat als hij bij Abraham geweest was, hij mogelijk gedaan zou hebben als Lot. Hij veronderstelt dat wij waarschijnlijk allen zo gedaan zouden hebben. Wij zijn alle geneigd om het vette van deze aard op te zoeken. Het hele land lag open voor Abraham en Lot. Maar juist in dat kleine mooie stukje, dat was als de Hof van Eden daar vestigde Lot zich en was bezig zich te vermengen met de bevolking door het uithuwelijken van zijn dochters. En waar Lot aanvankelijk grote voorspoed had, daar werd de zegen voor Lot en zijn gezin weggenomen. Lot's geschiedenis is een waarschuwing voor ons. Tenslotte wijst spr. ons op de roeping die wij hebben tot de arbeid ondanks de vergankelijkheid daarvan. De 90ste Psalm spreekt over de vergankelijkheid van ons bestaan. En toch eindigt deze psalm met een gebed voor ons werk "En bevestig Gij het werk onzer handen over ons, ja het werk onzer handen bevestig dat."

Er volgde een geanimeerde bespreking en naar aanleiding hiervan zijn 2 commissies benoemd. Ten eerste om te onderzoeken of er mogelijkheid is om landbouwonderwijs voor de opgroeiende jeugd te verkrijgen. De tweede commissie heeft de taak te onderzoeken of en in hoeverre er mogelijkheden zijn om verandering ten goede te krijgen in de tegenwoordige melkafzet.

Na de pauze werd gesproken over het al of niet oprichten van een Co-op. Mr. Meier bracht verslag uit over de vorderingen die de commissie gemaakt heeft. Over deze Co-op. zal ter zijner tijd een aparte vergadering gehouden worden. Intussen zal getracht worden zoveel mogelijk farmers van elke richting op deze vergadering bijeen te krijgen.

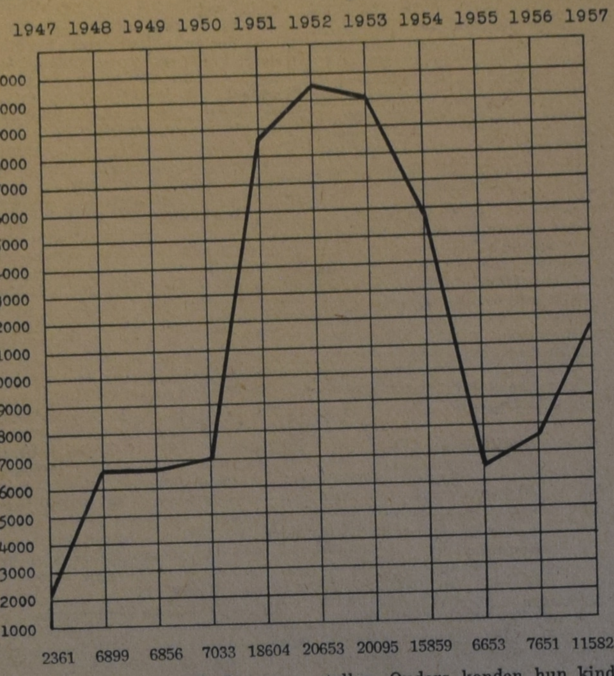
Geleide Immigratie

1946—1957

Door Mr. J. VanderVliet
Secretaris van de Immigration Committee voor Canada of the Chr. Reformed Chuch.

De Christian Reformed Church in Canada kan met dank aan God terugzien op een elf-jarige periode van intensieve groei. Van 500 gezinnen en 14 gemeenten breidde zij zich uit tot 9000 gezinnen en 130 gemeenten. Dit alles is het gevolg van immigratie uit Nederland en de daaruit voortvloeiende aanwas in zielenaantal door geboorten.

Ofschoon in de eerste jaren van deze na-oorlogse immigratie het percentage van de belijders der gereformeerde confessie hoger was dan nu, mag toch worden aangenomen, dat ongeveer een vierde van het totaal zich heeft aangesloten bij de Christian Reformed Church.

Op de hierbijgaande grafische schets komt duidelijk uit, dat het verloop van de emigratie vanuit Nederland naar Canada aan vrij grote schommelingen onderhevig is geweest. Cijfers citeren is een vervelende bezigheid, maar het kan toch ook wel eens heel nuttig zijn. Men staart zich vaak blind op enkele "magere" jaren en vergeet daarbij het verleden, toen iedere boot een achthonderd tot duizend nieuwelingen aanvoerde en men elke Zondag in de kerk weer nieuwe gezichten zag. In dit verband wordt ook zo gemakkelijk vergeten dat het aantal kerken toen nog betrekkelijk klein was en de verdeling van één "bootlading" nog aandacht trok, terwijl een zelfde aantal tegenwoordig niet meer de minste indruk maakt, omdat al de nieuw ingekomenen over zoveel gemeenten worden verdeeld.

De grafiek toont aan hoe na een aanloopjaar (1947) en drie gangmakers in 1951 de lijn plotseling omhoog schiet, in het daarop volgende jaar nog hoger gaat, maar dan een sterke daling laat zien, totdat — naar wij hopen — het allerdiepste punt in 1955 werd bereikt, het jaar van de depressie en de beruchte winter-werkeloosheid. De getallen, die op de schets zijn aangegeven, betreffen alle gezindten. Daar het percentage van de verschillende godsdiensten van jaar tot jaar echter niet veel varieert kan men de tekening ook heel goed gebruiken als een voorstelling van het verloop van de immigratie voor de Chr. Ref. Church.

Oorzaak en gevolg

In weerwil van al de verzorging, die men zijn mensen geeft, is immigratie toch in hoge mate afhankelijk van economische en politieke invloeden, nationaal zowel als internationaal. In 1951 steeg de toevoer zo geweldig omdat goede berichten uit Canada vrijwel tot alle lagen der bevolking in Nederland waren doorgedrongen, waar velen de toekomst met zorg tegemoet zagen. In 1955 daalde de aanvoer angstwekkend omdat de moeilijke winter aanleiding had gegeven tot massale ontslagen die ook door de Nederlanders in Canada werden gevoeld èn gepubliceerd. De reputatie van dit land leed sterk door de "6-inch headlines" in de kranten, maar nog meer door de vloed van brieven, die alleen maar de zwarte zijde van het geval lieten zien en met geen goed woord hun vertrouwen toonden in Canada's toekomst. Het nam meer dan een jaar om aan de invloed van deze schok te ontkomen.

De flinke stijging in de jaren 1956 en 1957 laat zien hoe immigratie kan toenemen als gevolg van een crisis in het buitenland. Toen de Engelsen een gedeelte van Egypte bezetten stroomden de aanvragen in honderdtallen binnen, maandenlang. Toen de crisis voorbij was verdween bij velen ook plotseling het verlangen om te emigreren.

Behalve de bovengenoemde verschijnselen zijn er ook nog andere invloeden, die van belang zijn. In dit verband moet worden genoemd de zorg, die door de Christian Reformed Church in haar geheel besteed is aan het immigratie vraagstuk. Zelfs voordat de laatste oorlog ten einde liep waren de plannen reeds klaar en een jaar na de vrede benoemde de Synode al een Comité, dat de belangen der immigranten diende te behartigen zodra Canada de grenzen zou openstellen. Ouders konden hun kinderen met een veel geruster hart naar Canada laten gaan dan wanneer er geen kerkelijke instantie was geweest, die zich hunner aantrok; mannen en vrouwen van het platteland, niet gewoon aan verre reizen, en met grote gezinnen, durfden het te bestaan zich in te schepen, omdat de kerk beloofd had voor hen te zullen zorgen. Zij zouden niet in de verstrooiing komen en op plaatsen geraken waar zij niet naar hun conscientie God konden dienen, zoals zij dat van geslacht op geslacht gewend waren geweest.

Het is dan ook niet te verwonderen, dat verstrooiingsgevallen zeldzaam zijn gebleven. Het Immigratie Comité en de over het gehele land gestatitoneerde fieldmen zorgden er wel voor, dat dit niet gebeurde, ook al moesten mensen jarenlang Zondag aan Zondag naar de kerken worden gehaald en weer thuis gebracht. Er zijn duizenden mijlen gereden in die dagen en het heeft veel geld gekost, maar het was goed bestede tijd en best belegd geld. De 130 gemeenten van de Christian Reformed Church in Canada zijn er het bewijs van. Zorg voor onze mensen, trouwe zorg, opoffering van eigen tijd, liefde voor Gods koninkrijk, altijd weer de zaak van de immigratie bespreken en behartigen, door goed gerucht en soms zeer kwaad gerucht heen, toch blijven doorwerken dat heeft ten slotte, onder Gods zegen, resultaten opgeleverd. Geleide immigratie, de uitvoering van vooruit doordachte plannen, soms met vallen en opstaan, maar altijd weer voelend de ruggesteun van de kerkelijke, de godsdienstige achtergrond, dat gaf stuwing aan het werk. Systematische behandeling van de vele aspecten van de taak wekte vertrouwen, niet alleen bij de daarbij betrokken landverhuizers, maar eveneens bij officiele lichamen. Geleide, goed geleide immigratie is, zowel bij ons als bij anderen de sleutel tot het succes en zal dit ook in de toekomst blijven.

Onder het hoofd "Oorzaak en gevolg" moet uiteraard om meer dan een reden ook genoemd worden het hoge geboortecijfer onder de immigranten in het algemeen en onder die van de Christian Reformed Church in Canada in het bijzonder.

In 1957 werden op iedere 100 gezinnen bijna 22 babies geboren, niet in een enkele plaats, maar in vrijwel alle provincies. Ter vergelijking moge hierbij worden aangehaald, dat in de kerken in de Verenigde Staten per 100 gezinnen slechts 13 kinderen ter wereld kwamen. Een decadente natie, Amerika? Niet bepaald. Het grote verschil ontstond doordat onder de immigranten veel jonge gezinnen zijn, waar natuurlijk het aantal geboorten veel hoger is dan in de oude gevestigde gemeenten. Al is het geboortecijfer in deze kerken hoog (2000 in 1957) en al is deze inwendige groei van groot gewicht, toch is immigratie tot nog toe de belangrijkste factor geweest in de groei van het Canadese gedeelte van de Christian Reformed Church.

Doorgaan of niet?

Ofschoon, zoals wij reeds zagen, immigratie afhankelijk is van allerlei invloeden en daardoor een zeer grillige en bijna onbetrouwbare tendens vertoont, toch moet in gedachten worden gehouden, dat in 11 jaren tijds 124,246 Nederlanders naar Canada kwamen en daarmee een jaarlijks gemiddelde bereikt werd van 11,277 personen. Voor de Chr. Ref. Church betekent dat in doorsnee 2800 zielen per jaar, of te wel de sterkte van 6 middelmatige gemeenten (de gemiddelde grootte is ongeveer 430 zielen).

Is het niet de moeite waard op deze aanvoer toezicht uit te oefenen? De numerieke sterkte van 6 kerken per jaar van buiten af aan een kerkgenootschap te zien toegevoegd is de volle aandacht van een kerkelijk apparaat, dat geleide immigratie in practijk brengt, volkomen waard. En niet alleen omdat het die aandacht en behartiging geheel verdient, maar ook het terugtrekken er van zeer gemakkelijk aanleiding kan geven tot verlies aan belangstelling in Nederland van de zijde van de toekomstige immigrant en achteruitgang van de groep, die onze speciale belangstelling heeft.

Er wordt beweerd, dat tegenwoordig het grootste gedeelte van de immigranten tot de familiegevallen behoort en daarom geen hulp nodig heeft. Deze bewering is echter niet helemaal in overeenstemming met de feiten. Van een willekeurige 237 gevallen waren er dit voorjaar slechts 84, die familie in Canada hadden. En zelfs al zouden er meer zijn dan nog is daarmee niet gezegd, dat de fieldmen met deze familieleden niets te doen zouden hebben. De praktijk leert het anders.

Alleen een door de kerk in stand gehouden en door een Comité op bewuste wijze geleide immigratie kan zulke resultaten opleveren als waarvan wij getuigen zijn geweest gedurende meer dan een decennium. Laat de gehele kerk geïnteresseerd blijven bij het immigratiewerk in Canada. Het is het goedkoopste en meest effectieve systeem.

Voor Bijbelstudie

De uitgeverij Kok te Kampen staat vooral bekend om zijn vele goede werken op het terrein van theologie en bijbelstudie. Zeer bekend is de "Korte Verklaring Der Heilige Schrift" die thans in tweede druk verschijnt. In deze stevige zwarte bandjes met gouden opdruk wordt de bijbel vers voor vers op kostelijke wijze uitgelegd en deze verklaring is het waard, opgenomen te worden in elke christelijke bibliotheek, ook in Canada.

Tevens vinden wij bij Kok de uitgave van een bijbelverklaring in goedkopere vorm onder de naam "De Bijbel Toegelicht Voor Het Nederlandse Volk" welke wij ook nogmaals van harte willen aanbevelen als een betrouwbare bron van inlichtingen voor studie en in het gezin.

Ook de reeks "De Verborgenheid Der Godzaligheid" verschijnt in herdruk. De deeltjes "Advent" en "Kerst" kwamen hier vanwege de afstand helaas pas in Januari aan. Op vaak verrassende wijze worden in deze aantrekkelijke deeltjes de heilsfeiten uitgelegd en toegelicht.

Een aantal herdrukken van de "Kleine Bijbelboekjes voor de Kleuters" van Anne De Vries (uitg. Kok Kampen) welke wij ontvingen, vonden wij ondanks hun hoge kwaliteiten en aantrekkelijkheden ongeschikt voor gebruik in Canada, vanwege de taal, welke de kleine kinderen (tenzij ze nog maar kort in Canada zijn), niet meer kunnen aanvoelen .

Ad. O.

EENHEID IN BEGINSEL

als basis voor samenwerking

door DAVE VALSTAR

We hebben in een vorig artikel critiek geoefend op de neiging de verschillende levensverbanden theoretisch zo van elkaar te scheiden, dat van hun onderlinge samenhang niet veel meer overblijft en de Christelijke beginselen voor die verbanden als zelfstandige grootheden worden beschouwd. Aan de hand van Groen van Prinsterer, die zo de nadruk heeft gelegd op de eenheid van het beginsel in de strijd tegen het ongeloof op alle levensterreinen, werd in dit verband de nadruk gelegd op de noodzaak van een totalitaire levenshouding, die haar uitdrukking zal moeten vinden in een nauwe samenwerking in onze arbeid op kerkelijk, sociaal en politiek terrein.

We zi'n ons ervan bewust, dat deze stelling om een nadere verklaring vraagt. In de eerste plaats dan zouden wij willen wijzen op de unieke plaats, die de Calvinistische levensbeschouwing door de handhaving van de eenheid van het beginsel voor het ganse leven tegenover wereldlijke ideologieën inneemt. Men behoeft slechts te rade te gaan bij de beroemde wijsgeren van de vorige eeuw om tot de ontdekking te komen, dat hun leidend beginsel veelal een absoluterend karakter droeg, als gevolg waarvan desintegratie, een uiteenvallen van de maatschappij ontstond, zoals die zich in haar verschillende levensverbanden aan ons vertoont.

Een voorbeeld hiervan vindt men in de ideeën van de Duitse wijsgeer Hegel (1770—1831), die tot de conclusie kwam, dat slechts in de staat de Geest der Vrijheid volkomen doorbreekt en dientengevolge de weg bereidde voor verheerlijking van de goddelijke staatsidee, die geen ruimte meer openliet voor de zelfstandigheid der maatschappelijke levensverbanden. De staat is immers de ware gemeenschap der mensen en als zodanig de bestemming van ieder individueel bestaan.

We zouden om een ander voorbeeld te noemen ook kunnen spreken van de kapitalistische cultuur, die het streven naar geldelijke winst als leidraad verkiest met voorbijzien van de sociale- en rechtsorde. Tegenover deze stelsels houdt de Calvinistische levensbeschouwing vast aan de waarheid, dat een oplossing van de maatschappelijke problemen nooit gevonden kan worden in de vernietiging van bepaalde levensverbanden, maar veeleer in de reformatie van alle bestaande kringen. Als Christenen mogen wij immers geloven, dat het Woord van God niet alleen inwerkt in de harten van enkelingen, maar ook in staat is door te dringen tot de gemeenschaps-verbanden om op deze wijze een schone harmonie in de gecompliceerde menselijke samenleving teweeg te brengen.

*

De Christen verwerpt hiermede tevens, dat er voor de verschillende levensterreinen telkens weer andere beginselen zouden gelden, al wil hij natuurlijk wel weten van een onderscheiding naar functionele specialisatie. Ook hij erkent, dat hij zich in de politiek in de rechtssfeer bevindt en in de vakbeweging op sociaal-economisch terrein. Maar tevens weet hij, dat zowel politieke als sociale beginselen hun eenheid vinden in de Schriftuurlijke eis van gehoorzaamheid aan Gods geboden.

In dit verband is het leerzaam te luisteren naar Dr. Ir. H. van Riesen, die ergens het volgende opmerkt: "Het is bedenkelijk, dat vele Christenen slechts één onderwerp in de Bijbel schijnen te ontdekken: de sociale kwestie en de eis van sociale gerechtigheid. Zij speelt inderdaad een grote rol in het Oude en Nieuwe Testament en toch is zij er slechts één uit vele en een afgeleide. De Bijbel stelt het sociale onrecht niet op zichzelf, maar ziet het als een consequentie van een groter kwaad, de bron van alle kwaad, namelijk dat men God niet vreest, Zijn geboden niet houdt en zich voor afgoden (thans b.v. de mens en de gemeenschap) buigt. Daar begint het leven te ontsporen, daar ontstaat het humanisme, daar derailleert de ondernemer tot kapitalist, daar is de oorzaak van de sociale noden en de onmogelijkheid van het socialisme ze op te lossen. Wie als Christen de relaties tussen de mensen op één lijn stelt met de relatie van de mens tot God, ja, wie de eerste afzonderlijk beschouwt en onafhankelijk stelt van de tweede, bewijst daarmee, dat het humanisme zijn beschouwing heeft geïnfecteerd.

Deze woorden, laten geen enkele twijfel over onze taak in Canada bestaan. Op sociaal en politiek terrein mogen wij strijden voor onze rechten tegenover een gemeenschap, die van het begrip democratie in de practijk dikwijls een overheersing van de meerderheid over de minderheid heeft gemaakt met voorbijgaan van gefundeerde gewetensbezwaren. Maar in die strijd zullen wij toch vóór alles moeten wijzen op de oorsprong van alle kwaad. Christelijke sociale en politieke actie wordt onder ons terecht niet als evangelisatie-arbeid gekwalificeerd. Maar niettemin draagt zij toch een evangelisch karakter, voozover wij getrouw zijn aan de opdracht het ganse leven terug te roepen tot gehoorzaamheid aan Gods Wet.

*

Dat het door ons naar voren gebracht probleem van samenwerking tussen de verschillende Christelijke instellingen geen theoretisch vraagstuk is, moge blijken uit de ontwikkeling in Holland alwaar Dr. N. J. Hommes in een brochure, getiteld "Zullen wij nog A.R. blijven?", een felle aanval doet op de Vakbonden, welke hij het verwijt maakt een greep naar de politieke macht te doen.

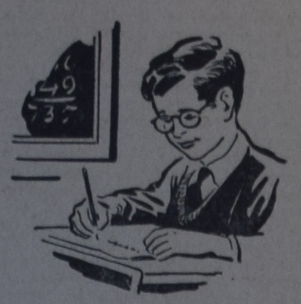
Wij achten ons niet bevoegd over de juistheid hiervan te oordelen. Maar wel stemmen wij volkomen in met Dr. Hommes, wanneer hij opmerkt, dat "wat ons moet samenbinden is niet de macht van de groep, maar eenzelfde beginsel, eenzelfde buigen voor Gods Woord, zoals de Reformatie ons dit opnieuw heeft ontvouwd."

Wanneer ook de Calvinisten in Canada van deze Schriftuurlijke gedachte willen uitgaan, zien wij in de toekomst een rijke zegen gelegen in de samenwerking van de C.L.A. en een Verbond van politieke studiegroepen hetwelk naar wij vurig hopen spoedig zal kunnen worden gevormd.

Wij zouden deze bijdrage willen besluiten met een citaat uit het boek van Dr. T. P. van der Kooy, getiteld "Op het grensgebied van economie en Religie": "De roeping van de Christen kan derhalve niet zijn het aan de kant staan, met negatieve critiek. Evenmin het verlaten van het strijdtoneel om ergens op eigen houtje met een Christelijke cultuur en met een Christelijke maatschappij te beginnen. Beide houdingen komen neer op het erkennen van de nederlaag, terwijl toch de overwinning van het Christelijk beginsel niet alleen verzekerd, doch sedert Christus' opstanding een feit is".

"Veeleer is er dan ook drieërlei taak weggelegd voor hen die uit dat zegevierend beginsel willen leven. Het is nodig wetenschappelijk de consequenties van dat beginsel voor maatschappij en cultuur na te sporen: de Christelijke wetenschap heeft hier een dure roeping. Voorts heeft de Christelijke politiek tot taak deze consequenties te trachten door te trekken in de rechtsorde. Tenslotte heeft elk Christen, hetzij ondernemer, arbeider, beambte of intellectueel, de plicht, ook in de practijk van het sociale en economische leven door woord en daad te getuigen van de kracht van het Evangelie".

WAAROM BILL NIET KAN REKENEN

Ruim een jaar geleden verscheen er in de Verenigde States een boekje dat alom grote consternatie teweegbracht. Iemand had het initiatief genomen om een beschouwing te leveren over de vraag "Why Johnny can't read". In de "Wachter" is over dit boekje een en ander geschreven en verder ontsnapte het min of meer aan de aandacht van de emigranten.

Op zichzelf genomen is het goed te verklaren dat de emigrantenwereld zich weinig met deze zaak bemoeide. Immers de meesten onzer worstelen zelf nog met het taalprobleem en komen amper zelf aan het lezen toe, laat staan dat wij ons een zuiver beeld kunnen vormen van de leesproblemen waarmee onderwijzers in de Engels-sprekende wereld te worstelen hebben.

Evenwel hebben de meesten onzer wel enige denkbeelden opgedaan wat betreft de kennis der Canadezen. Velen hebben zich bijvoorbeeld verbaasd over het feit dat veel Canadezen slechte rekenmeesters zijn. En, haastig met ons oordeel als wij nu eenmaal zijn, wij hebben niet geaarzeld te concluderen dat dientengevolge de Canadezen domme mensen zijn. Want wie niet rekenen kan, is dom. Daarvan worden wij overtuigd iedere keer dat wij winkelbedienden zien worstelen met potlood en papier teneinde een paar luttele getalletjes opgeteld te krijgen. Dan kunnen wij daar zo zelf-geamuseerd bij staan kijken en zo heerlijk langs onze neuzen zeggen dat het antwoord 'zo-veel' is. En dan die verbaasde gezichten!

★

Dat is allemaal goed en wel. Doch hebben wij het bij het rechte eind? Is het, om te beginnen, werkelijk waar dat mensen die niet rekenen kunnen domme mensen zijn?

Gelukkig niet. Er is heden ten dage geen enkele psycholoog te te vinden die dat nog zou willen bevestigen. De wetenschap heeft uitgevonden dat er heel wat intelligente mensen zijn die niet al te best rekenen kunnen en dat er heel wat domme mensen zijn die redelijk wel rekenen kunnen.

Die vlieger gaat dus niet op. Bovendien kwam het internationaal bureau van statistiek verleden jaar met het bericht dat de Canadezen tot de meest begaafde volken behoren. En dat spreekt een andere taal dan onze emigranten-conclusies doen.

Evenwel, dat cijfert nog niet weg dat veel Canadezen slecht rekenen kunnen. Wat moeten wij daar nu mee aan? Kunnen wij zonder meer op de feiten afgaan en daaruit onze conclusies trekken?

Wanneer wij eerlijk zijn met onszelf, zullen wij moeten toegeven dat dat niet de juiste weg is. Willen wij een antwoord vinden op de vraag 'waarom?', dan moeten wij naar de oorzaken gaan zoeken.

Een der oorzaken ligt in het onderwijs. Allereerst geniet het rekenonderwijs in Canada niet die mate van belangrijkheid die het in Nederland werd toegekend. De kinderen rekenen hier minder uren per week. Daar komt nog bij dat de methode aanzienlijk verschilt. In Canada is het rekenen uitsluitend gebaseerd op de alledaagse voorvallen en is het rekenen niet meer dan een vriendelijke noodzakelijkheid welke vereist wordt teneinde in staat te zijn om zich onder de mensen te bewegen en zijn eigen weg te gaan. De reken methoden zijn verward en uitgebreid, en een argeloos onderwijzer zal spoedig ondervinden dat zijn klas wel veel gedaan, doch weinig geleerd heeft wanneer de boeken doorgewerkt zijn.

Dat daarom menig Canadees een slecht rekenmeester is, mag nooit hem, doch wel de rekenmethode verweten worden. Wat dit laatste betreft kan er wel van een verandering van inzicht gesproken worden. De nieuwste leerboeken zijn meer systematisch en veel van de vernieuwingswoede is uitgewoed. Men is de balans gaan opmaken en terwijl hier en daar een stem opging die voor verbetering pleitte, stuurden de Russen een paar kunstmanen het heelal in en nu zal een algehele onderwijsherziening wel niet zo heel verweg meer zijn.

Er is evenwel nog een tweede oorzaak aan te wijzen, welke niet zo spoedig in het oog valt als de voorafgaande. Wij moeten namelijk verband zien tussen rekenkunde en rekenaar. De kwaliteit van het rekenen is in werkelijkheid afhankelijk van de kwaliteit van hem die rekent. Om het duidelijker te formuleren: het goed of minder goed rekenen van een volk of van een individu hangt samen met het karakter van dat volk of individu.

Nederlanders lijden over het algemeen niet bepaald aan een minderwaardigheidscomplex. Zij hebben op school de Gouden Eeuw bestudeerd en hebben de grootheid van mannen als Vondel en Rembrandt op zichzelf laten overgaan. De eindeloze strijd van de Nederlanders tegen het water heeft hen verhard onverschillig of die strijd aan de zeekust of ook aan de polderdijken werd uitgevochten. En de strijd om het bestaan van de kleine natie heeft de Nederlanders doorzettingsvermogen gegeven. Daarom typeert het Zeeuwse wapen het volkskarakter.

In Canada liggen de feiten anders. De ene na de andere golf van settlers kreeg te worstelen met het andere, het nieuwe, ook met de taal. Langzaam ontwikkelde zich het nationaal bewustzijn. De grote zuiderbuur overvleugelde de Canadees op allerlei gebied. En zo ontstond, en hier geven wij de mening weer van een Canadees hoogleraar, het Canadese minderwaardigheidscomplex, het gemis aan zelfvertrouwen.

★

Dr. Fritz Künkel, een beroemd Duits peadegoog, zegt dat een slecht rekenaar een moedeloos mens is met een gebrek aan "innerlijk levend zijn". De slechte rekenaar heeft wel een voorstelling van het doel en ook van de mogelijkheid om dat doel te bereiken, doch is er niet zeker van of het wel slagen zal. Daar hebben wij het minderwaardigheidscomplex dus weer. En nu is het niet moeilijk om een parallel te trekken tussen de bewering van de hoogleraar en de bevinding van dr. Künkel.

In het voorgaande hebben wij twee redenen aangegeven waarom Bill niet rekenen kan. De reden waarom wij de oorzaken van het minder goede rekenen opgespoord hebben, is niet om onze critiek op de Canadezen te verstevigen. Dat zou een waardeloos streven zijn dat ons nooit ten goede kan komen, doch het is ook slechts een tijdelijke critiek. In de eerste plaats omdat Canada een ontwakende reus is, die binnen afzienbare tijd zijn minderwaardigheidscomplex zal hebben verloren, en in de tweede plaats om wat wij verder nog op te merken hebben.

Onze kinderen en daarom wij zijn in een moeilijke positie gekomen. Het is namelijk zo, dat veel onderwijzers in Canada, die ook in Nederland voor de klas gestaan hebben, opgemerkt hebben dat het rekenpeil van de Nederlandse kinderen in Canada lager is dan dat van hun vriendjes in het Oude Vaderland. En hiermede bedoelen wij dan niet hun parate kennis, doch hun bevattingsvermogen.

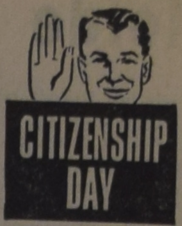
Ook daarvoor zijn oorzaken aan te wijzen, welke hun oorsprong hebben in het ontmoedigd zijn van veel kinderen. Ter verduidelijking zullen wij enkele punten aanstippen.

In de eerste plaats heeft de emigratie het kind meer geschokt dan wij wel geloven willen. Het doorsnee kind, dat spontaan geven en leven wil, kon zijn spontaniteit niet meer kwijt: het was een vreemde, de aansluiting was weg en de kinderwereld werd verengd door de alleenzaamheid. Vurig concentreerde het kind zich op zijn ouders, zijn teleurstelling verbergend. Doch vaak werd de kinderziel ook hier gekwetst: vader, het toonbeeld van kracht en kunde, was vaak zonder werk, voelde zich een vreemdeling en bijwoner, het kind bemerkte dat met schrik en wilde zijn ouders niet helpen (uw jongen had er toch óók een hekel aan om tolk voor u te spelen als u 'shoppen' moest?). Zo verloor menig kind zijn zekerheid.

Wij moeten door bemoediging het gevaar van de ontmoediging bestrijden. Dat is niet alleen logisch, het is christelijk. En dat moet tactvol gebeuren, dat is: zonder vergelijkingen te maken met heel knappe kinderen (Pietje is zo knap, sufferd, zo knap moet jij ook worden) of ook met minder begaafde kinderen (je bent al net zo stom als Klaasje).

Wij moeten onze kinderen bemoedigen en wij moeten begrijpen dat het groot-worden in dit land moeilijk is voor onze kinderen.

Wm. R. Rang.

The Honourable E. D. Fulton, Acting Minister of Citizenship and Immigration, made the following announcement:

In accordance with a decision of Cabinet, Friday, May 16th, has been set apart this year for the observance of CITIZENSHIP DAY. Henceforth, the Friday immediately preceding the legal observance of Victoria Day shall be known as CITIZENSHIP DAY.

CITIZENSHIP DAY is not a statutory holiday. It is rather a day on which we can reflect with pride on what it means to be a citizen of Canada. It is also an occasion for private citizens, public bodies, school authorities and voluntary organizations across Canada to hold, as they have been doing in increasing numbers since the institution of Citizenship Day, in 1950, ceremonies, educational exercises and other observences stressing the value, privileges and reponsibilities of Canadian citizenship.

PROPOSED AMENDMENT TO THE CANADIAN CITIZENSHIP ACT

Instructions have been issued by the Acting Minister of Citizenship and Immigration, Honourable E. D. Fulton, that all cases of possible loss of Canadian citizenship by revocation are to be held in abeyance pending an opportunity to deal with legislative amendments to the Canadian Citizenship Act.

The Minister stated that, due to the heavy legislative programme of the current session of the House, it had not been possible to bring in proposed amendments to remove several differences between the status of native-born Canadians and naturalized Canadians as set out in the Act.

VERVULT DE AARDE . . .

Een boek over immigranten in Canada

(K. Norel: Vervult de aarde, uitg. Callenbach-Nijkerk.)

Als lezers van Calvinist-Contact hebben we allen natuurlijk grote belangstelling voor een roman, die het leven van immigranten in Canada beschrijft, een belangstelling, die nog toeneemt, wanneer de uitgever op de omslag van het boek ons meedeelt: "Zijn boek is voor de zeer velen, die weleens met de gedachte aan emigratie spelen, ... leerzaam ...". Na zo'n officiële mededeling krijgt het boek het karakter van voorlichting voor a.s. emigranten. Het spreekt vanzelf, dat we benieuwd zijn, of de Nederlandse schrijver er inderdaad in geslaagd is, een tekening van het immigrantenleven te geven en tegelijk goede voorlichting.

Voordat we hier iets over zeggen, willen we eerst opmerken, dat Norel een boeiende en alleszins Christelijke roman geschreven heeft. Wie meer van deze schrijver gelezen heeft, weet, dat Norel een meester is in zijn vak. In eenvoudige en toch schone taal beschrijft hij het leven van de hoofdpersoon Jan Willem de Graaf, die het als zijn goddelijke roeping ziet, om met zijn groot gezin te emigreren. Vandaar de titel: Vervult de aarde.

Van het begin tot het einde houdt de schrijver de spanning erin, wanneer hij als geboren verteller ons laat meeleven met de avonturen en ontberingen. de voorspoed en de tegenslagen van het gezin de Graaf in het Westen van Canada. Geen ogenblik laat hij de lijn van het verhaal los. Terecht mogen we zeggen, dat Norel sterk is in de compositie van deze roman. Aangrijpend is de tekening van sommigen der landverhuizers, Margaret, het meisje uit de stad, dat het in de wildernis tussen de bergen in British Columbia niet kan uithouden, verteerd wordt door heimwee en in een geestesinrichting moet worden opgenomen; Joost, de jonge immigrant, die zijn vrouw en kind verliest aan de dood en een vreselijke crisis doormaakt.

En zo is er nog veel meer goeds van dit boek te zeggen. Over het verhaal als zodanig dan ook niets dan lof!

Er is echter iets in dit boek, dat wat pijnlijk aandoet: Norel poogt nl. in zijn roman ook enigszins de geschiedenis te beschrijven van Nederlandse nederzettingen in Neerlandia en Lacombe in Alberta en de omgeving van Smithers en Houston in British Columbia. Wie in die streken bekend is, kan het niet laten, zijn hoofd te schudden over de weergave van die geschiedenis. Grote gevaren liggen op de loer, wanneer men historie-beschrijving en fantasie in één verhaal wil verwerken, en aan die gevaren is de schrijver niet ontkomen, zodat we voorspellen, dat onze goede mensen in Neerlandia, Lacombe, Houston enz. dit boek wel eens critisch zullen bekijken. Zo wordt bv. ten aanzien van Lacombe gezegd, dat de Nederlanders, die daar zich vestigden, regelrecht uit Holland kwamen. Dat mag met een gedeelte het geval zijn geweest; een groot deel evenwel is uit armoede van Saskatchewan naar Lacombe gekomen. Van de Hollandse jeugd in Neerlandia wordt gezegd, dat zij het goede niet meer wil horen en de dienst des Heren verlaat. Dat is nogal wat! We weten aardig wat van Neerlandia af, maar dit hadden we nog nooit gehoord, hoewel het niet bepaald een futiliteit is!

Het boek wemelt van historische onjuistheden; teveel om op te noemen.

Norel heeft deze roman opgedragen "aan Jacob Prins te Beverly, Alberta, kolonisator van de Bulkley vallei". Wij hebben het genoegen, om onze bejaarde fieldman Prins goed te kennen. Hij is het alleszins waard, dat een boek wordt opgedragen aan hem en zijn werk. Wie broeder Prins kent en dan dit boek leest, heeft al spoedig door, dat de hoofdfiguur Jan Willem de Graaf dezelfde persoon is als Mr. Prins. En dat vinden we lichtelijk beledigend voor Prins. De Graaf vinden we in dit boek wel eens wat irriterend. Vanaf het eerste begin weet hij practisch alles van Canada. Na een jaar hanteert hij het Engels, alsof hij nooit iets anders gesproken heeft. Hij heeft overal verstand van en heeft altijd gelijk. Neen, de boekenfiguur de Graaf is onze Prins toch niet. Het wordt bijzonder pijnlijk, wanneer Norel op de laatste bladzijden van zijn boek de Graaf laat sterven! Het moet wel een vreemde gewaarwording voor Mr. Prins, die zich in het land der levenden bevindt, zijn, om dit gedeelte te lezen. Gaat de schrijver hier niet een beetje te ver?

Nu nog iets over de vraag: Geeft dit boek inderdaad voorlichting? Werkt het verhelderend voor aanstaande immigranten? Wanneer men onder het lezen ontdekt, dat het grootste deel van het verhaal zich afspeelt meer dan dertig jaar geleden, dan weet men het antwoord al wel. In die dertig jaar is er een wereldoorlog geweest; heeft de wereld een omwenteling meegemaakt, is haast alles veranderd; de emigratie ook. Zoals zoveel processen steeds gecompliceerder zijn geworden, zo is het ook gegaan met het emigratie-proces. Emigreren is anders dan dertig jaar geleden; enerzijds moeilijker, anderzijds eenvoudiger. Daarom moet men Norel's roman maar niet in de wachtkamer van de voorlichtingsbureaux voor emigratie in Holland deponeren.

Bij het lezen van dit boek hebben we weer gemerkt, hoe jammerlijk het is, wanneer "buitenstaanders" over de immigratie gaan schrijven en aan het voorlichten slaan. De vreemdste dingen worden soms in Nederlandse bladen geschreven over Canada en de immigranten door mensen, die hier op zijn hoogst enkele maanden zijn geweest.

We wilden, dat dat eens ophield. Wij wilden, dat er onder onze mensen eens één was, die de pen opnam en een boek ging schrijven, een onopgesmukt, eerlijk verhaal over de armoe en de rijkdom, de moeite en blijdschap van het immigrantenleven. Een boek als dat zou de beste voorlichting zijn, die mogelijk is.

Dit boek van Norel is als Christelijke roman goed geslaagd, maar als voorlichting kan men er maar één ding van zeggen: waardeloos ...

A. De Jager.

The little foil dishes that come with frozen pies can be used to form decorative and waterproof containers for small plants in earthenware pots.

Voices from the past

The following newsitems were published in C.C. ten years ago.

PERSONAL AND LOCAL

The Rev. Adam Persenaire has already settled in his new field of labor. His address is: 139 Geneva St. Catharines, Ontario.

SARNIA. - Dr. and Mrs. A. Leugs, Mr. and Mrs. Martin Joosse and Mrs. J. Van der Heide Sr. sailed from New York on the S.S. Nieuw Amsterdam on December 13th. They will be away from Sarnia for the winter visiting relatives in the Netherlands.

Married at Winnipeg, Dick Mulder and Velam Staple. Rer. A. Disselkoen officiating.

OUT OF THE RED is our paper because of timely contributions of many C.C.-friend. Many thanks!

(C.C. January 1948)

NEW RELIGIOUS RADIO IN ALBERTA

At Brooks, Alberta, a new radio station is in process of construction. It is a Christian co-operative undertaking and for gospel-work exlusively. Membership in the organisation requires sharing the establishment cost to the amount of at least $1.000 in cash or loan. Time will be sold at reasonable rate to any church or group in harmony with its constitutional (which is also doctrinal) position a position which the Edmonton (Chr. Ref.) consistory found quite satisfactory. This consistory is in contact with the officers of this station with a desire to lend support to the excellent undertaking which promises much for the propagation of faith basically sound — the only satisfactory antidote against Roman Catholicism and Modern heathenism.

The new station at Brooks will be ready to carry Evangelical messages including the Back To God radio broadcast to all of Alberta and Saskatchewan and by shortwave over the entire world. It is expected that its operations will start some time this summer. The address: Associated Missionary Broadcasters of Canada, Box 213, Brooks, Alta.

(C.C. April 1948)

We would like to hear from somebody in Alberta what has become of this undertaking during the past ten years.

Editor.

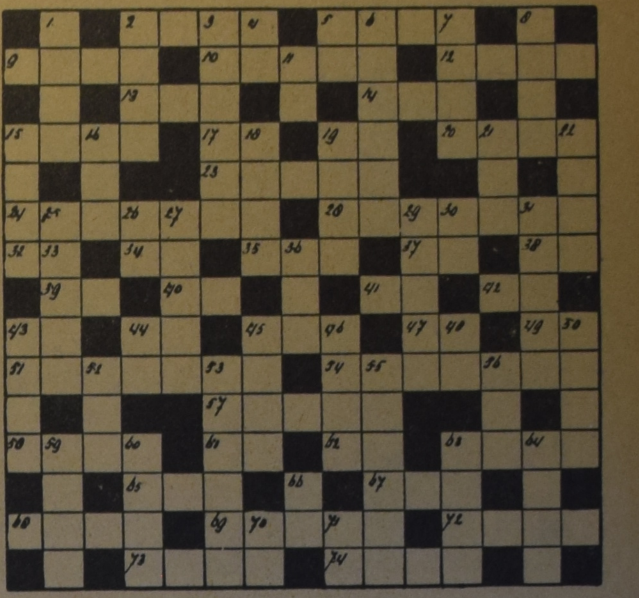
CROWDED CONDITIONS

ST. CATHARINES. - Rev. Persenaire reports that the Y.M.C.A. will soon prove to be inadequate to accommodate the large audiences at our divine services on Sunday morning. Seven new families, comprising forty-two souls, arrived on the first boat this spring. This brought our total number to twenty families. The greatest problem facing us is that of transportation to and from church. We are sorely in need of a bus.

(C.C. April 1948)

— Weekday services are held at Brampton, 50 miles east of Kitchener. This group is still very small.

(C.C. April 1948)

KRUISWOORDRAADSEL

Horizontaal: 2. oud letterkundig werk; 5. rivier in Duitsland; 9. opschik; 10. wallekant; 12. vruchtbare plaats; 13. beletsel; 14. zijn (Eng.); 15. bergplaats; 17. naschrift (afk.); 19. stofmaat; 20. stevige wandeling; 23. uniek; 24. muziekstuk voor koper; 28. vriendschapsverdrag; 32. zoals de akten getuigen (afk. Lat.); 34. een (Eng.); 35. pret; 37. oude vreemde munt (afk.); 38. stofmaat; 39. godsdienst (afk.); 40. duur van eb en vloed; 41. onmeetbaar getal; 42. heilige (afk.); 43. idem (afk.); 44. zangnoot; 45. grote bijl; 47. voegwoord; 49. eerwaarde heer (Lat. afk.); 51. cijferen; 54. aziaat; 57. jong dier; 58. bergplaats; 61. ambtshalve (Lat. afk.); 62. afstandsmaat (afk); 63. venster; 65. duits voegwoord; 67. op de wijze van; 68. telwoord; 69. herkauwer; 72. overal; 73. verdedigingswerk; 74. karakter.

Verticaal: 1. lekkernij; 2. land in Europa (Eng.); 3. bedrukking; 4. als eerder (afk.); 5. dubbelklank; 6. treuzelen; 7. eer; 8. zijrivier van de Donau; 11. deel van Amerika (afk.); 15. hefwerktuig; 16. spaanse titel; 18. spoedig; 19. insecteneter; 21. voorzetsel; 22. paar; 25. wereld; 26. zangnoot; 27. jongensnaam; 29. plaats in Duitsland; 30. titel (afk.); 31. vlekkenwater; 36. eveneens; 43. land in Azië; 44. lidwoord; 45. in het jaar; 46. menselijk geluid; 48. deel van de bijbel (afk); 50. grote groep mensen; 52. liefkozing; 53. voordien, vroeger; 55. grote vloot; 56. oosterse titel; 59. meisjesnaam; 60. brandstof; 63. advies; 64. godheid; 66. bevestiging; 70. rang in het leger. (afk.); 71. voorzetsel.

OPLOSSING IN ONS VOLGEND NUMMER

Thine IS THE KINGDOM

by James H. HUNTER

(51)

It was MacKellar's suggestion that they should go into the hall and sit together without appearing to know each other. When they got there they found the place was already almost filled, but they managed to find three seats in the back row on the ground floor. The character of the audience interested Dr. Tresham greatly. He observed that most of them had a distinctly foreign cast of countenance, though a great number must have been native-born Canadians or emigrants from the Old Country. On the platform were a number of long-haired intellectuals together with a large number of the rank and file of the party.

The oratory was of the rabble-rousing pattern, without the slightest regard for fact or circumstance; but every word seemed to be accepted by the audience as having the authenticity of the God whose existence they denied. A bald-headed little fellow of about forty-five made the best speech of all. He poured forth a regular spate of oratorical denunciation upon the existing governments of the United States, Canada and Britain. He spoke of the dark clouds of war that hung menacingly upon the horizons of these countries, of the fears that were gripping the hearts of the bourgeois imperialists as they saw the advancing armies of freedom coming nearer and nearer for the liberation of all the peoples in the world. He pointed to the advance of the Soviet forces and the collapse of every country that had opposed them. "Workers of Canada," he shouted, "rouse yourselves from your lethargy and follow your comrades. Put your feet upon the neck of the American and Canadian imperialists and warmongers who are leading our nations down the road to destruction. Rise, comrades! Rise when the hour strikes! Russia stands for peace, prosperity and plenty, for the overthrow of all tyrants and oppressors of the proletariat. Do not let the religionists and the capitalists dope you with promises of 'pie in the sky.' Religion is the opiate of the people. Get your pie here and now, and send all preachers and imperialists to the hell they preach but don't believe in." On and on went the orator, his words interrupted again and again by vociferous applause from the audience, with a stamping of feet and loud booing at every mention of the imperialistic warmongers.

The only discordant note was introduced by a somewhat bibulous individual in the front row who had been asleep and came to life when thes peaker was saying, "Get your pie here."

"Where ish that pie? Gimme a piece," he cried. "I want a piece of apple pie."

"Sit down. Throw him out," came from all quarters of the hall.

"Gimme that pie," said the bibulous one. "Tha's what you said."

"The only thing you'll get is a thick ear," said the man next to him. It looked as though a fight was brewing when two ushers came up and conducted the inebriated comrade to the fresh air.

"Well, I told you, Malcolm, you would find it more amusing than elevating, and you must admit I kept my word," said MacKellar as they walked to the garage to get the scientist's car. "What do you think of it all?"

"I don't know. I can hardly put it in words. For one thing, I see in such a scene as that the transcendental follies of democracy with our country and Sam's here being strangled to death through too much liberty. Then there is the truth of what an illustrious American once said about fooling all the people some of the time and some of the people all the time, and what a slightly less illustrious American said about one being born every minute. The liberty these long-haired fanatics enjoy to spout their treason and sedition in countries like ours is what they would take from us. Can you, in your wildest flights of imagination, see an American or Canadian being allowed to mount a platform in Moscow or any country behind the iron curtain and advocate the overthrow of the Soviet government? I should say not. They would be taken out quickly, carefully shot and carelessly buried without benefit of clergy."

"That's right!" said MacKellar sarcastically. "But this is democracy."

At the same time the three men were listening to the comrades in Toronto, four persons were closeted in an office at the Russian embassy in Ottawa. They were seated around a small table. Vasiloff dominated the proceedings. Next to him was Olga. Borovitch and Professor Sorrell were the other two. They had flown to Ottawa late that afternoon. It was a luxurious room panelled in dark mahogany. There was a chesterfield and chairs 'en suite' in pale blue and a heavy Persian rug of the same color covered the floor. A French window looked out on the garden at the back. It was open. Vasiloff rose and closed it. Olga had changed the dress she wore at the garden party to one of unrelieved black. She still wore the pearls round her neck. Her head was bare, her face strained. There was an uneasy silence in the room and a hint of impending trouble.

"Why did you come here?" said Vasiloff harshly, adressing Borovitch. "You know well enough it is dangerous."

"It is no more dangerous, comrade, than it was to stay away. I had to see you."

"You could have written or telephoned."

"Letters can be opened and telephones tapped," was the dry response.

"I received your list from Dr. Tresham. The notice of the meeting will go out in code to our leaders here and in the United States. There will be no indication as to where it came from, and it will be perfectly innocuous to the uninitiated. It will be the last meeting before the great day. I expect by that time to have the secret of the cosmic ray and plans of other weapons. Then all we will wait for is the word from Moscow, when our armies will begin to march at the four corners of the earth and plant the hammer and sickle on the throne of the world. We will give our leaders their instructions at the Muskoka meeting, and arrange for the distribution of arms. Ontario will be supplied from the Muskoka arsenal, Quebec from the Laurentian cache, and so on. I will announce the complete plan, at the meeting. I cannot see, Comrade Borovitch, why you should have endangered the plan by coming here."

"There are reasons why I felt I should come. I am not altogether happy about our plans being as secret as we thought them to be."

"For instance, what?"

"One of our best men was shot in Muskoka!"

"What?" said Vasiloff, startled out of his anger with his compatriot. "Who was it?"

"Trager. Lester Trager. I thought you should know that. Not that Trager's life matters except that he was a useful instrument. It is the implications, my dear comrade, that trouble me."

"Is he dead?"

"Not as far as I know."

(To be continued.)

EN NU HET LAATSTE NIEUWS....

Patienten in het Sanatorium te Hamilton kunnen via koptelefoons of luidsprekers dagelijks luisteren naar het eigen "radio station van het Sanatorium", Station VOS (Voice of Santown). Het station wordt beheerd door de verpleegster Vera Duncan die tegelijk omroepster is en reportages verzorgt. Geregelde uitzendingen, met het hoogste percentage 'potential listeners' van alle radioprogramma's in Canada hebben over dit station reeds 35 jaar de aandacht getrokken.

OORDEELT NIET... OPDAT GIJ NIET GEOORDEELD WORDT.

'k Had wel eens zo terloops iets over het gezin Derksen vernomen en gehoord dat het daar zo'n huishouden van Jan Steen moest zijn. De bakker had me verteld dat het oudste meisje daar de huishouding verzorgde, maar dat ze er hoegenaamd niets van terecht bracht, terwijl de vader toch een nette man moest zijn. Maar eerlijk gezegd had ik er nooit lang bij stil gestaan. Ik kende het gezin amper, hoewel ze bij mij in de straat woonden. Er zijn per slot zoveel onverzorgde en slordige huishoudingen in de wereld, daar kon ik me toch niet druk om gaan maken. En bovendien, zulke mensen verander je toch niet. Daarmee was voor mij de zaak aan de kant. Maar een poosje later hoorde ik er wat meer over.

Een buurvrouw, die nog wel eens bij mij binnen komt wippen voor een kopje koffie 's morgens, vertelde me uitvoerig dat het zo'n treurige toestand in dat gezin was. Haar man werkte op dezelfde fabriek als Derksen en die had zijn nood meer dan eens geklaagd. Z'n vrouw was er al jaren geleden vandoor gegaan en liet hem met zes kleine kinderen zitten. Nu zijn oudste dochter bijna zeventien jaar was, deed zij de huishouding, maar het was een wanhoop. Ze gooide er met de pet naar en meermalen voerde ze helemaal niets uit. Zo gauw ze maar een boek in haar vingers kreeg of een aardig programma op T.V. wist was ze het werk finaal vergeten. Meer dan eens had de keuken half blank gestaan omdat ze vergeten had de kraan uit te draaien, doordat ze verdiept in de een of andere prulstory was geraakt. Het eten kwam meestal òf niet goed gaar of half aangebrand op tafel. De kinderen liepen er soms bij als vagebonden: Lange haren, slordige kleren en smoezelige gezichten.

"Het is een dubbel kruis voor zo'n man," besloot mijn buurvrouw. "Al jaren zonder vrouw en dan nog het ongeluk te hebben met zo'n luie dochter opgescheept te zitten". Ik beaamde dit volkomen. Daarna hadden we een mooi gesprek over de grenzeloze oppervlakkigheid en luiheid van de hedendaagse jeugd. We spaarden de ouders trouwens ook niet, die volgens ons vaak veel te toegefelijk en slap waren. Want over één ding waren we het roerend eens: Als die Derksen een man was met een béétje ruggegraat, dan zou hij de dochter van hem wel wat flinker aanpakken. Al zou hij er de hele T.V. voor achter slot en grendel moeten zetten.

Toen de buurvrouw even later wegging had ik een voldaan gevoel. Het was wel eens goed om bewust bij deze opvoedkundige problemen stil te staan. En ik keek met een trots gevoel m'n kamer rond. *Mijn* huishouding was om door een ringetje te halen. En de kinderen, die toch ook nog jong waren, deden 's avonds alléén de afwas. En netjes! Als je het ze maar vroeg bijbrengt...

Het was een week of wat later en vlak voor Kerst. Onze Vrouwen-Vereniging had in het afgelopen jaar verschillende kledingsstukken gemaakt en verzameld, die we nu met wat lekkers en speelgoed naar gezinnen zouden brengen, die "in behoeftige omstandigheden" verkeerden. Het gezin Derksen stond ook op onze lijst. Derksen was al geruime tijd zonder werk en het viel niet mee om zes kinderen te onderhouden met $ 30.— per week werkeloosheidsuitkering. Omdat ik dicht bij hen in de buurt woonde, werd ik met de opdracht belast de Kerstgaven te gaan brengen.

Toen ik dan ook een dag of twee later met de auto hun oprijlaan indraaide en het grote pak met moeite uit de wagen wurmde, nam ik me meteen voor eens een hartig woordje met dat oudste meisje te spreken. Maar het pakte heel anders uit.

Josien, zo heette ze, deed me zelf open, Ze zag er slordig uit. Haar haar hing in pieken voor haar gezicht en met een onhandig gebaar streek ze het wat naar achteren. De jurk die ze aan had zat onder de vlekken en was veel te kort. Met een verlegen gebaar vroeg ze me binnen te komen, toen ik haar het doel van m'n komst had verteld. De kamer was beter gemeubileerd dan ik verwacht had, maar zag er onverzorgd en rommelig uit. Wasgoed lag overal verspreid en in het stof op het dressoir kon je je naam schrijven.

Ik vertelde Josien dat er behalve wat kleding, ook wat speelgoed voor de kinderen in het pak zat. En toen werd ik eensklaps getroffen door haar gezicht. Haar ogen waren zacht en keken me verrast aan.

Women's Corner

Editor: Mrs. C. WITT
R.R. 4 — Trenton, Ont.

"Wat zullen de kinderen blij zijn", zei ze stralend. "Vader had ze er al op voorbereid dat ze dit jaar op niets hoefden te rekenen". Haar stem klonk beschaafd en zuiver en de blijdschap die er in klonk, kwam recht uit haar hart. Hoewel ik van plan geweest was mijn woordje te doen en dan vlug weer te gaan, kon ik toch de uitnodiging voor een kopje thee niet afslaan. Op de een of andere manier voelde ik me tot dit kind aangetrokken. Terwijl Josien thee zette, nam ik het vertrek nog eens wat beter in me op. De deur naar de keuken stond open, zodat ik kon zien dat er nog een fikse afwas op het aanrecht stond te wachten. Op de keukentafel lag een opengeslagen boek. Josien verontschuldigde zich met een kleur dat ze even een kopje om moest wassen. Er was geen enkele schone meer.

De thee die ze me even later aanbood, was te slap en te zoet. Toen ze weer was gaan zitten, vroeg ik "Josien, lees je graag"?

"Ja," antwoordde ze verrast. "Hoe weet U dat"? Ik zei lachend dat dat niet zo moeilijk was om te veronderstellen en ik wees met een veelzeggend gebaar naar de keuken.

Josien volgde mijn blik, en zei toen zacht: "Ja, dat is nu net wat er bij mij aan mankeert. Ik lees te veel en vergeet m'n werk. Het komt denk ik omdat ik liever in een denkbeeldige wereld leef dan in de werkelijkheid. De werkelijkheid biedt me zo weinig..."

Wat klonk dit oud uit de mond van dit nog zo jonge meisje. "Hoe bedoel je dat, Josien?" vroeg ik zacht.

"Wel," hernam ze wat haperend, "ik weet dat ik niets van de huishouding terecht breng. Vader moppert altijd op me en met reden. Ik weet zo vaak niet hoe ik het doen moet. Ik heb het eigenlijk nooit goed geleerd. Moeder liep weg toen ik 12 jaar was. Ik was nog op school, maar toen ik veertien was moest ik er af om hier te helpen. Ik vond het wel jammer. Het was zo fijn op school. Maar het kon niet anders. Vader had eerst huishoudsters, maar die bleven nooit lang, omdat hij niet goed betalen kon. Vader zegt me wel eens hoe ik iets doen moet, maar als je het alleen moet proberen, dan lukt het vaak niet. En dan geef ik de moed maar op. Het gaat je dan steeds minder interesseren, omdat je het toch nooit goed doet. En dan ga ik maar lezen. En vergeet alles..."

Een diep medelijden welde in me op voor dit oprechte, zuivere kind. Een gedachte schoot door m'n hoofd, die ik dadelijk uitsprak. "Josien, ik weet wat. Als je nu elke dag eens een paar uurtjes bij mij kwam werken. Dan leer ik je alles. Koken, wassen, kamers doen, enfin, wat je maar wilt. Nu je vader toch thuis is, kan hij je vast wel eens missen. Ik betaal je gewoon loon en in vijf minuten ben je bij me, zodat je het best kunt lopen. Wat vind je ervan?"

Josien keek me met grote ogen aan. "Meent U dat werkelijk? O, wat zal dat geweldig zijn. Vader vindt het vast en zeker goed. Ik zal zó mijn best doen..."

Ik zei dat ik de volgende dag even terug zou komen om met haar vader verder te overleggen en dat ze wat mij betrof dan gelijk wel kon komen.

Toen ben ik weggegaan, terwijl ze mij met een opgetogen gezicht stond na te wuiven.

Maar ik hoorde nog steeds haar zachte stem, die zei "Moeder liep weg toen ik 12 jaar was. Ik heb het eigenlijk nooit goed geleerd..."

Ik voelde me diep beschaamd. Wat had ik vlug en oppervlakkig geoordeeld! En wat hard...

Ik had veel aan dit meisje en aan dit gezin goed te maken. Heel veel.

I.P.

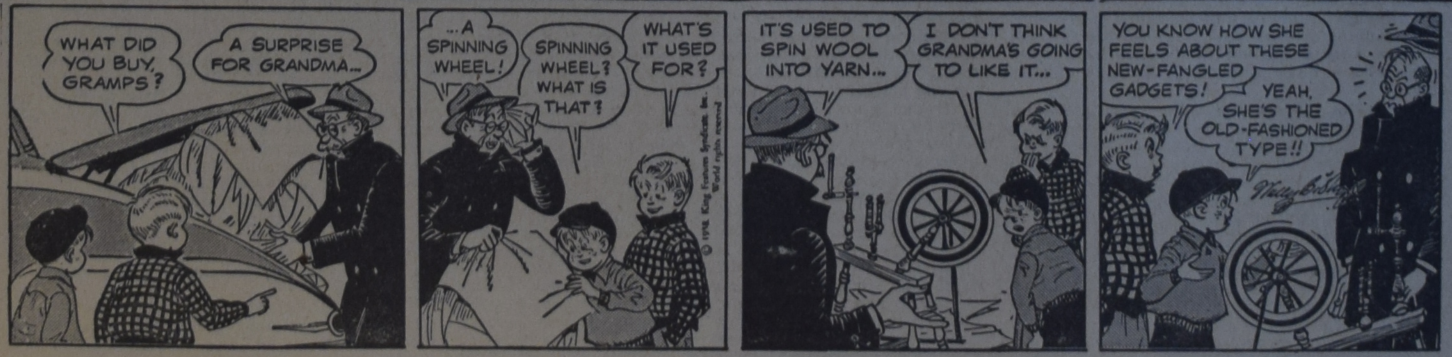
IF CHRIST SHOULD VISIT YOU

If Christ should come to visit you
Within your home some day,
Would you throw open wide the door,
Or haste to put away
The magazines you read last night,
The tell-tale marks of sin,
And turn the television off
Before you let Him in?

Would you behave the same as when
The Saviour wasn't there,
Or would you change your speech and ways,
And dress with greater care?
Would you invite Him as your guest
Wherever you may go,
To share your leisure time with you,
Your business "deals" to know?

Would you enjoy Him as a guest
And long to have Him stay,
Or would you breathe relief when He
Said He must go away?
O may we live so that we'd greet
The Christ with joy sincere.
If we would dwell with Him in heaven,
We should enjoy Him here.

Bertha Prince VanderArk.

De Schoonheid van het Westen

Aan de westkant van de Blue Rockies is een andere wereld, die juist door deze Mountains zo afgesneden is van het overige van Canada. Aan de kust ligt een der grootste havenplaatsen van Canada, Vancouver. Als ik de lezer even mee mag nemen voor een autoritje door de drukke verkeerswegen naar Little mountain, of ook genoemd Queen Elizabeth Park, dan zal ik proberen U, nadat u uitgekeken bent op de wondere schoonheid van dit park, iets te laten zien van onze stad.

Van deze hoogte af kijken we rondom ons heen en zien we een zee van huizen. De meeste ogen zullen wel eerst het Noorden ingaan waar de business centre ligt, de kolossale kantoorgebouwen en graansilo's in de haven. Het middelpunt van de stad biedt een schouwspel op zichzelf. Daar zien we de welbekende Marine building, Vancouver Hotel, het nog nieuwe B.C. Electric Building dat juist bij avond een zee van licht uitspreidt over de stad, en de vele andere kantoorgebouwen en graansilo's.

Vanaf Little Mountain is het ongeveer 5 mijl naar deze binnenstad en ziet men niets anders dan huizen en de grootste hospitalen van het Westen. Zien we nog even verder over de indrukwekkende gebouwen en de haven heen, naar de overkant, dan rust onze blik op North en West Vancouver, die door de wereldbekende Lions Gate Bridge met Vancouver verbonden zijn. North en West zijn gebouwd op de afglooiende hellingen van Coast Range Mountain, die met hun besneeuwde toppen en rotsachtige koppen, op nog geen 10 mijl bij ons vandaan, 3000 tot 4000 feet hoog zijn en een prachtige, donkere, romantische achtergrond vormen voor elk jong paartje dat hier een wandeling komt maken op een mooie zomeravond.

Als ik de lezers mag vragen hun ogen eens even los te maken van dit natuurschoon, dan kijken we eens even naar links, waar weer over 4 tot 5 mijl huizenzee en in de wazige verten enkele gebouwen te zien zijn van onze op handen gedragen B.C. Universiteit, daarachter ziet men het water of "the Georgia Strait", waardoor de oceaanschepen het ruime sop van de Stille Oceaan weer opzoeken. Hoewel vaag, kan men toch in de verte de heuvelruggen van Vancouver Island zien, dat ongeveer de grootte heeft van ons oude vaderland. In het zuiden van dit eiland ligt Victoria, de hoofdstad van B.C., waar de heren van de regering juist weer zijn begonnen te discussiëren over allerlei provinciale belangen. We draaien weer wat verder naar links en zien de Delta van de mighty Fraser liggen, waar ook geheel Vancouver eigenlijk een gedeelte van is. Weer zien we een mijlenlange huizenzee, afgebroken door de grote houtbedrijven, onze blik valt op de juist voltooide Oakbridge, een belangrijke verkeersverbinding naar de wereldluchthaven, de Vancouver Airport, waar elke dag afgeroepen wordt, "All persons aboard for Amsterdam... Brussels... Hamburg... Paris... London... All men aboard. No smoking, please.

Vancouver, de stad aan het grote water

Verder ziet men Lulu Island, dat klein-Holland op zichzelf is, en als je soms op een der smalle wegen rijdt, waar echte brede, diepe Hollandse sloten langs lopen, en bruggetjes met echte leuningen er aan, treurwilgen langs de slootkant, heldere huisjes, waar de aan de onderkant samengebonden aan het kozijn gordijntjes voor de ramen ziet, en daartussen de bloemen prijken, wees dan niet verbaasd, een weltevreden Hollands lied te horen. Doch laat ons nu eens omdraaien naar rechts, nog even zien we de haven en haar gebouwen, dan verder naar rechts een grote huizenzee, ongeveer 6 mijl nog steeds de stad Vancouver, dan Burnaby, dat met Vancouver is samengegroeid en daarachter, door een verre heuvelrug ons voor het oog ontnomen ligt New Westminster, de oude "Royal City" van B.C.. Deze drie plaatsen samen in de Delta zijn verbonden met het vasteland dor Patullo Bridge, welke ons in de Fraser valley zal brengen.

Geachte lezers, het spijt me U te moeten storen in uw denkbeeldige reis, doch uw geachte vrouw heeft al twee keer tegen U gezegd dat de koffie koud wordt, dus tot een volgende keer.

B. W.

Ook een manier...

Een echt "amerikaanse" manier, om drinkers het ellendige van hun verslaafdheid aan hun verstand te brengen, vonden wij geciteerd uit de "Religious Telescope":

A POSER FOR BOOZERS

If you are a married man who absolutely must drink booze, start a saloon in your own house. Be the only customer and you won't have to buy a license. Give your wife two dollars to buy a gallon of whiskey. Remember, there are sixty-nine glasses in a gallon.

Buy your drinks from your wife. When the first gallon is gone, your wife will have eight dollars to deposit in the bank, and two dollars to start business again. If you should live ten years, continue to buy booze from her, and then die with snakes in your boots, your widow will have enough money to bury you respectably, bring up your children, buy a house and lot, mary a decent man and forget all about you!

(C.C. April 1948)

LEZERS SCHRIJVEN:

"Sinds onze aankomst in Canada, 15 Augustus 1950 lezen we met veel genoegen Uw blad. We zien met blijdschap dat het vooruitgaat en wensen U verder Gods zegen toe".

Mrs. P.V. te L. (Alta.)

"Ingesloten een money-order van 9 dollar; 4 voor ons eigen abonnement op Calvinist-Contact en 5 dollar voor een abonnement voor m'n Ouders in Holland.

Aangezien we C.C. een prachtblad vinden, willen we onze Ouders in Holland er ook van mee laten genieten, zodat ook zij met de toestanden in Canada wat op de hoogte blijven".

J.M.

"...het is ons waarlijk een levensverrijking, we zouden het niet graag missen..."

Mrs. J.H. te O.L. (U.S.A.)

Vrijmoedig verslag van een "boerenopstand" in B.C.

Een melkblok heeft Leo Van Der Kley niet nodig. Eén der treden van de trappen van het Parlementsgebouw kan daarvoor uitnemend dienst doen. De melk komt met kracht de uier uit en gutst in stroompjes omlaag. De omringende boeren kijken nors voor zich uit, maar vader Van Der Kley en zwager Poelman staan lachend toe te zien. De koe begrijpt er niets van. Het staan op die gekke trap vindt ze lang niet comfortabel.

"Bennett heeft ons reeds jaren uitgemolken" zegt Van Der Kley Jr. De eiland-farmers zijn het daarmee eens en hóger heffen zij hun borden en spandoeken. Ze zullen elk jaar $ 360.000 verliezen als dat plannetje van Premier Bennett, om de melkprijs te verlagen, doorgang vindt. Voor velen zal het boeren niet meer lonend zijn.

Maar dat plannetje zal niet verder worden uitgevoerd, daarvoor zullen de boeren van Vancouver Island wel zorgen! Hollanders doen ook mee in deze strijd om recht. "We moeten Bennett spreken en als hij niet komt, dan halen we hem," schreeuwen de farmers.

Achter de statige deuren van de grote marmeren zaal waar de Legislature in zitting bijeen is, heerst onrust en ontsteltenis. Het schreeuwen wordt luider en luider: "We want Bennett! We want the cabinet!"

Minister Strachan blijft in zijn speech steken. "Misschien heeft de minister van Landbouw iets te zeggen?" vraagt hij. Minister Newton grinnikt slapjes, maar doet er het zwijgen toe.

Intussen dringen de demonstranten de grote hall van het gebouw binnen in de richting van de deuren van de parlementszaal. Plotseling doet een heftig gebonk de deftige vergadering opschrikken.

"Schoften", zegt een gentleman met een engels accent en drukt zijn bril dieper op zijn neus.

"Luister vriend," zegt Mr. Strachan. "Heb je klachten? Kruip liever in die hoek en verberg je. Ze doen wat hen is overgebleven te doen om hun zaak aan de regering voor te leggen."

De christen-minister John Tisdalle kan niet op zijn stoel blijven zitten. Hij is de enige, die zich tussen het publiek waagt. De R.C.-M.P. heeft intussen een einde gemaakt aan het gebons op de deur. Bennett zelf zit lijkbleek in zijn zetel en verroert zich niet. Als het schreeuwen aanhoudt onderbreekt Mr. Strachan opnieuw zijn betoog en zegt: "Ik pauzeer om de b odschap van buiten tot de oren van de Premier te laten doordringen." Bennett is woedend.

Intussen dartelt Mr. Tisdalle tussen de menigte rond. Mr. Whittaker, de boerenleider, vertelt hem, dat de boeren niet zullen afmarcheren vóór ze met het cabinet hebben gesproken.

"Milk some more Leo," wordt Van Der Kley toegeroepen. Maar Leo antwoordt: 'There's no more left. We can't afford the feed."

Mr. Tisdalle vindt, dat naar een oplossing moet worden gezocht. Hij wil de zaak in handen geven van het "Committee on Agriculture". Maar daarvan willen de farmers niet weten. "Die praten alleen maar" en "Die zijn te langzaam", wordt er geroepen. Dan gaat Mr. Tisdalle terug naar de zitting van de Legislature. Mr. Whittaker heft zijn machtige hand omhoog en als uit één mond klinkt het weer: "We want Bennett!"

Maar dan is daar opeens minister Tisdalle terug om te vertellen, dat de regering morgenochtend om half negen een bespreking met de afgevaardigden der boeren zal hebben. "Geef dat woord zwart op wit," zeggen de boeren en ze beloven Mr. Tisdalle: "Als er niet een andere B.C. Milk Board komt komen wij terug hoor."

W.C.H.

Per Luchpos...

Uit berichten en artikelen welke gedurende de laatste maanden in C.C. werden aangetroffen aangaande Nederlandse immigranten in Australië, Nieuw Zeeland, Zuid Afrika, Bralizië en andere landen hebben onze lezers de conclusie reeds kunnen trekken, dat wij bezig zijn contacten te leggen ver buiten onze landsgrenzen. Het is interessant te vernemen, hoe in andere landen de Nederlandse immigranten werken en worstelen, niet alleen voor een goede boterham, maar ook voor een goede plaats in de maatschappij van dat land en om daar Christenen van de daad te zijn. Hieronder drukken wij een brief af, die wij een dezer dagen ontvingen.

DIE AFRIKAANSE CALVINISTIESE BEWEGING

Die Redakteur,
Calvinist-Contact,
Hamilton, Ont.,
CANADA.

Suid-Afrika, 6 Februarie, 1958.

Waarde Heer,

Hartlik dank vir u vriendelike skrywe van 29 Januarie 1958. Dit is verkwikkend om van geloofsgenote uit die buiteland te vernemen. Ons was veral beïndruk deur die groot getal lesers wat u blad geniet, en onwillekeurig het ek gedink aan die woorde wat ek onlangs in 'n uitgawe van die tydskrif "The Young Calvinist" gelees het: "There's no magic formula for success. It's ninety-nine percent perspiration." Daarom het ek besondere hoë agting vir wat u reeds bereik het. Alle sukses word u toegewens.

In Suid-Afrika poog ons om die saak van die Calvinisme breed aan te pak. Ondergetekende is sedert Januarie 1957 voltyds in diens van die Afrikaanse Calvinistiese Beweging. Ons Beweging is egter nog maar jonk, en klein in getal, dog deur die genade van die Here kan vordering steeds bespeur word. Ons hou gereeld kongresse en konferensies, en die moontlikheid dat ons 'n Internasionale kongres nog hierdie jaar in Suid-Afrika gaan belê is nie uitgesluit nie.

Afgesien van ons brosjures, of vlugskrifte, het ons hierdie jaar weer 'n aanvang geneem met die uitgee van die maandblad "Woord en Daad". Ons sal u gereeld 'n paar eksemplare stuur. Ook stuur ons aan u eksemplare van ons vlugkrift en 'n pamflet waarin u een en ander omtrent ons Beweging sal vind.

Ons sou graag gereeld 'n paar eksemplare (5—6) van u blad, Calvinist-Contact, ontvang, om sodoende op hoogte te bly van u werksaamhede en metodes. Ons is daarvan oortuig dat ons veel van u sal kan leer, veral wat betref die inhoud van u blad.

Ons mag nog noem dat hierdie Beweging aansoek gedoen het vir affiliasie met die Internationaal Gereformeerd Verbond, met hoofdkantoor in Amsterdam. Ons hoop om hierdie saak binnekort te finaliseer.

Nogmaals, hartlik dank vir u belangstelling. Mag veel goeds uit hierdie wederzydse kontak gebore word, en mag alles strek tot eer van God Almagtig.

Ons hartlike groete aan u en de lesers van u geëerde blad. Ons sien uit na die ontvangs van u blad.

Hoogachtend, die uwe,

G. M. VAN ROOY, Sekretaris.

BEGRAFENISFONDS OPGEHEVEN

ST. CATHARINES. - De plaatselijke "begrafenisvereniging" van de Nederlandse immigranten in St. Catharines is opgeheven en de behartiging van de belangen der voormalige leden is overgedragen aan het "provinciale fonds" de Triangle Mutual Benefit Society.

Dit besluit werd genomen in een vergadering in December waar Mr. Buwalda tal van vragen had te beantwoorden. Als voornaamste redenen voor dit besluit werden aangevoerd, dat het plaatselijk fonds niet zou kunnen voldoen aan de eisen voor het verkrijgen van rechtspersoonlijkheid en dat plaatselijk de premies te hoog zouden worden. De overgang naar de Triangle had plaats op de volgende voorwaarden:

1. Alle leden boven 65 jaar worden in de Triangle ingekocht.
2. De leden ouder dan 49 jaar moeten voor elk jaar dat zij ouder worden $ 5 betalen. Besloten werd, dit uit de kas te doen.
3. Voor alle leden beneden de 50 jaar werd een inleggeld van $ 5 uit de kas betaald.
4. De premies over 1957 werden terugbetaald.
5. Een eventueel overschot zal afgedragen worden aan de diaconie.

OPRICHTING BEGRAFENISFONDS

MONTGOMERY, Alta. - Er is een oproep uitgegaan tot alle leden van de Chr. Ref. Church om een begrafenisvereniging op te richten. Belangstellenden kunnen zich aanmelden bij Mr. P. Valstar.

Dutch (Lincoln & Welland Credit Union

ST. CATHARINES, Ont. - De Dutch (Lincoln & Welland) Credit Union hield haar tweede jaarvergadering in het basement van de Chr. Ref. Church. Als gasten waren aanwezig de Chairman van Linwell Chapter, Mr. F. Cameron, district vertegenwoordigers Mr. D. Bayne en Mr. Haj Shiga en hun dames en de Manager van de Royal Bank in St. Catharines, Mr. Stevens. De vele aanwezigen namen met dankbaarheid kennis van het feit, dat de zaken waren verviervoudigd in het tweede jaar, dat het jaar werd afgesloten met $ 63000 aan spaargelden, dat in twee jaar $ 144.000 aan leningen was uitgegeven, en dat het ledental de 500 was gepasseerd.

De voorgestelde verdelig van het batig saldo, 3½ % dividend op spaargelden en restitutie 12½ % op betaalde interest, werd aanvaard, alsook het voorstel om de Board uit te breiden met twee leden. De in het begin van het iaar ingezette actie in de Wellandport area was een succes geweest, terwijl kort voor de jaarvergadering een flink aantal leden in de Grimsby-Beamsville area zich had aangesloten en in de Stamford-St. Davids area eveneens groeiende belangstelling en behoefte aan aansluiten was getoond. De levendige besprekingen en het enthousiasme bij de verkiezingen droegen bij tot het welslagen van deze avond.

Around the World

VER. STATEN

KING JAMES BIBLE HANDHAAFT ZICH

Volgens een overzicht in het episcopaalse weekblad "the Living Church" en uit gegevens verstrekt door de Nationale Raad van Kerken in Amerika blijkt dat op elke Revised Standard Version of the Bible acht Bijbels in de King James Version verkocht worden.

Toen vijf jaar geleden de R.S.V. werd uitgegeven voorspelde men van deze zijde dat de R.S.V. de plaats van de King James Version zou gaan innemen als "de" Bijbel voor de amerikaanse protestanten.

ZUID-AFRIKA

WIJZIGING ARTIKEL 36 NEDERLANDSE GELOOFSBELIJDENIS

De Kaapse Synode besloot eveneens artikel 36 van de Nederlandse Geloofsbelijdenis te wijzigen in overeenstemming met het voorstel van de Gereformeerde Kerken in Nederland. Bedoeld voorstel werd gedaan op de Oecumenische Synode in 1949 en was een conceptvoorstel ter nadere overweging; een definitieve uitspraak werd toen niet gedaan.

Volgens dit voorstel zou de derde alinea van artikel 36 luiden:

"En aldus geroepen bij te dragen tot de opbouw van een Gode welgevallige samenleving der mensen, heeft de overheid in onderwerping aan de Wet Gods, zich verre houdend van alle volstrekte machtsoefening, op het aan haar zorg toevertrouwde terrein, en met de haar toekomende middelen, iedere belemmering voor de prediking van het Evangelie en voor geheel de heilige dienst van God weg te nemen, opdat het Woord des Heren zijn loop hebbe, het koninkrijk van Jezus Christus voortgang vinde, en alle anti-christelijke macht worde tegengestaan."

Daar het hier slechts een conceptvoorstel betrof, waarover ook andere kerken zich mee-bezinnen zouden, is de instemming in Zuid-Afrika en in de Ned. Geref. Kerken met deze wijziging niet algemeen.

ARGENTINIE

GEREF. KERK BESTAAT 50 JAAR

De Gereformeerde Kerk te Tres Arroyos in Argentinië zal in april van dit jaar haar vijftig jarig bestaat vieren. De kerk van Tres Arroyos, die nu 375 zielen telt was de eerste nederlandse Gereformeerde Kerk in Zuid-Amerika. Het heugelijk feit van dit vijftigjarig bestaan zal worden herdacht in een bijzondere bijeenkomst van de Classis Buenos Aires, waartoe alle nederlandse Gereformeerde Kerken in Zuid-Amerika behoren. De Classis zal ter gelegenheid van dit feit in Tres Arroyos samenkomen.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

FORT WILLIAM, Ont. - Zoals gewoonlijk was er ook op de op 2 Febr. gehouden jaarvergadering van de first Chr. Reformed Church te Fort William, veel belangstelling. De vergadering stond onder leiding van Rev. L. Mulder. Na opening kwam dadelijk het financiele verslag aan de beurt. De kerk heeft nog steeds met moeilijkheden te kampen al kon aan de verplichte aflossingen worden voldaan.

Na de pauze, waarin koffie met Hollandse koek werd geserveerd, wilde de kerkeraad graag weten hoe de gewijzigde Avondmaalsviering bevallen was. De algemene gedachte was, dat we 't nog maar even moesten proberen al voelden sommigen meer voor het gebruik van tafels.

Toen kwam het voorstel aan de orde om ook in Port Athur 's Zondagsavonds dienst te houden, mede als evangelisatie in aansluiting op het Back-to-God-Hour radioprogramma. Voor en tegen werd besproken. De beslissing ligt nu bij de kerkeraad. Vervolgens deelde de dominee mee dat wij in April 3 gezinnen kunnen verwachten, die door de kerkeraad zijn gesponsord.

HAMILTON, Ont. - De First Chr. Ref. Church van Hamilton, waaruit in de naoorlogse jaren een aantal "dochtergemeenten" in de omgeving van Hamilton zijn ontstaan, heeft opnieuw last van gebrek aan ruimte in het toch ruime kerkgebouw. Daarom is een commissie, in overleg met de kerkeraad, aan het werk gegaan om de mogelijkheden te onderzoeken voor de stichting van een zelfstandige kerk in Oost-Hamilton.

REGINA, Sask. - Maandag, 10 Febr. werd een gemeentevergadering gehouden o.l.v. Ds. Gerrit J. Van der Ziel, Home Missionary voor Saskatchewan. De inkomsten en uitgaven van 1957 werden besproken en de begroting voor 1958 werd aangenomen. Dit jaar staan er 21 gezinnen op de lijst — drie meer dan in 1957. Alleenstaanden zijn er niet zoveel meer als enkele jaren geleden, zodat enkelen (pessimisten misschien) maar geen bedrag voor trouwbijbels op de begroting wilden zien. De meeste groei is dan ook van binnen uit. Enkelen zijn uit de country in de stad gekomen, en sommigen zijn weggegaan. Ook hebben wij hier op 't ogenblik 2 mounted policemen in training (beiden van Ontario). Jongens van onze kerk.

Op deze vergadering werd ook door alle aanwezigen een voorstel aan de kerkeraad gedaan om een commissie samen te stellen. die zich met de mogelijkheden van kerkbouw (of koop) hier in Regina zal bezighouden en zo spoedig mogelijk verslag zal uitbrengen en/of zelf met een plan voor de dag zal komen. Er wordt hier nog steeds in de Y.W.-C.A. vergaderd iedere Zondag voor slechts $ 2.50 per Zondag. Voor een eigen kerk zal dat bedrag wel hoger zijn, maar dan hebben de verenigingen ook een eigen dak. Er is momenteel een Zondagsschool — 19 leden (tussen 6 en 12 jaar), een Ladies Aid — 15 leden, een Bible Study Club, en een Immigratie vereniging. Zoals U ziet heeft God ons in 1957 rijkelijk gezegend en met zijn zegen gaan wij ook dit jaar weer door.

DE SPECIALE MOEILIJKHEDEN IN HET EVANGELISATIEWERK VAN ONZE JONGE CANADESE IMMIGRANTENKERKEN

Enkele stellingen, geponeerd en verdedigd door Rev. H. Van Andel op de vergadering van Chr. Ref. Evangelisatie-commissies in B.C., gehouden Zaterdag 18 Januari 1958 te Vancouver.

1. De opdracht van Christus aan de zijnen om in deze wereld voor Hem te getuigen blijft onverkort van kracht voor ons als Christenimmigranten in ons nieuwe Vaderland, zowel wat ons persoonlijk als kerkelijk leven betreft.
2. Het feit, dat wij z.g. immigrantenkerken institueren en in stand houden, brengt ten aanzien van het vervullen van deze opdracht speciale belemmerende consekwenties met zich mee, die voor geruimen tijd als onvermijdelijk moeten worden aanvaard.
3. Deze belemmerende factoren zijn met name: de taalbarriere; het immigrantenstempel op onze kerken; de beslotenheid van onze gemeenschap en ons gemis aan uiterlijke wijding naar de maatstaf onzer nieuwe omgeving.
4. Genoemde factoren belemmeren ons getuigenis:
   a. het *minste*, als het uitgaat naar buitenkerkelijke mede-immigranten van gelijke herkomst.
   b. in *geringe* mate, als het uitgaat naar Canadese kinderen in onze Zondagsschoolarbeid.
   c. in groter, hoewel nog *beperkte* mate, als het uitgaat naar onze nieuwe landgenoten in de vorm van het persoonlijk woord in de dagelijkse omgang (de ongeorganiseerde en meest doeltreffende evangelisatie krachtens het ambt aller gelovigen).
   d. in zeer *sterke* mate, als het uitgaat tot onze nieuwe landgenoten, EN DAARBIJ ONZE *KERK* IN HET ZICHT KOMT.
5. Deze belemmerende factoren kunnen alleen worden weggenomen door een *langdurig* proces van integratie. Dit proces zal moeten worden bevorderd met behoud van het Calvinistisch karakter van onze kerken (geen piëtistische invloeden).
6. Wij overschatten onszelf en maken brokken in het evangelisatiewerk, wanneer we in de huidige situatie menen de genoemde belemmerende factoren te kunnen negeren, of verwachten die te kunnen wegnemen door een geforceerde integratie. Onze kerken zijn niet op korten termijn "Canadianized" en onze leden zijn niet op korten termijn "rijp" om Canadese medechristenen op de juiste wijze in hun kring te bejegenen.
7. Het moet daarom ernstig overwogen worden of het *voorlopig* niet wijs is om Canadezen, die wij door ons getuigenis voor het Evangelie winnen, aan te raden zich te wenden tot een orthodox Canadese kerk.
8. Gelet op het voorafgaande zal ons evangelisatiewerk zich kunnen richten op:
   a. buitenkerkelijke medeimmigranten van gelijke herkomst.
   b. Canadese kinderen, die we op onze Zondagsscholen verzamelen.
   c. buitenkerkelijke Canadezen, met inachtneming van het onder 7 genoemde.
9. In al onze kerken dient de kerkeraad een evangelisatiecommissie te benoemen om, — zij het op bescheiden wijze en zonder zelfoverschatting — toch het bovengenoemde werk aan te vangen. Huisbezoek aan Canadezen beperke men tot de adressen van ons "Back to God hour" en "sprekende" gevallen. Voor huis-aan-huis-evangelisatie zijn onze jonge immigrantenkerken in de meeste gevallen nog lang niet rijp.

In de loop der bespreking bleek evenwel, dat jonge mensen zeer zeker voor de huis-aan-huis-evangelisatie kunnen worden ingezet. Er was groot enthousiasme in deze groep voor genoemd werk. Verscheidene "mission boards" zijn in B.C. reeds aan de arbeid, voornamelijk gevormd door jongeren. Ook voor old time churches zoals First Vancouver liggen er ruimere mogelijkheden.

W. C. H.

ON YOUR WAY

AN OLD MAN

And, behold, there came an old man from his work out of the field at even.

Judges 19:16.

One of the most interesting occupations is the study of people. In the words of our meditation for today we have a picture of an aged man. He has been busy at his work all the day long. Now his work is finished. He is on his way home from the field.

This old man was of the hill-country of Ephraim. Can't you just see him trodding along on the dusty trail to his home? He's somewhat bent over as he left the field. It's not easy to work all day long under the scorching rays of the sun. It seems as though he's thoughtlessly making his way with his eyes turned toward the ground. But he's an observing old gent and a kindly soul. "He lifted up his eyes, and saw the wayfaring man in the street of the city; and the old man said, Whither goest thou? and whence comest thou?" And a few moments later he said, "Peace be unto thee; howsoever let all thy wants lie upon me; only lodge not in the street."

It happens quite frequently in the world that little or no attention is given an old man or woman. In this busy world of ours we so often think only of rushing along with the stream of youthful activity. We talk about the younger generation. We speak about youth delinquency. We look forward to what a promising young citizenry may do for our country in the future. We rely upon the members of the church, who are yet in the strength and beauty of their youth. But we often times fail to note the place the aged occupy in our present world of comprehensive activity. Yes, we may even push them aside a bit as not wanted. And, yet, the old people, whether they are still active in the field, or presently retiring from their labours, do have a place to occupy and a task to perform. God's wonderful counsel gives also due attention to the aged in this world of ours.

A careful reading of the Bible story will reveal a sad, a very sad ending. It gives us a picture of the terrible sinful condition found in the land. The old man said, 'Nay, my brethren, I pray you, do not so wickedly; seeing that this man is come into my house, do not this folly." But the men would not hearken to him. Friends, as you walk upon your way, have due regard for the aged and listen especially to their good words of wise counsel. Remember, God has placed the old man upon your way.

John Ehlers.

Christian Education Week in Alberta

CALGARY. - Over geheel Alberta is de week van 16 tot 22 Februari apart gezet ter bezinning op het doel van het Christelijk onderwijs, zo meldt het kerkbulletin van Calgary. In deze plaats werd op 12 Februari een jaarvergadering van de Christian School Society belegd in de Emanuel Chr. Ref. Church, waarbij de volgende bekendmakingen werden gedaan:

De tijd is voor ons in Calgary aangebroken om concreet het werk van de schoolbouw te starten. Na allerlei mogelijkheden te hebben onderzocht en na diverse meetings met bevoegde instanties is ons oog gevallen op een stuk grond reeds in de City-limits gelegen aan de 56 street — Old Banff Coach Road, S.W. Ons doel is z.m. in 1959 te starten met bouwen.

Wij zijn verder van mening dat uitbreiding van het Bestuur noodzakelijk is. Gaarne zagen wij de drie kerken in Calgary en Bowness hier in vertegenwoordigd. Het bestuur stelt daarom de volgende candidaten.

Voor de First Christian Reformed Church: C. Bijlenga en B. Rijskamp.

Voor de Emanuel Church: H. v. Brummelen en F. Bijma.

Voor de Bowness-Montgomery: L. Bousema en P. Hekman.

Het Bestuur prijst zich gelukkig Dr. Kooistra van Red Reer bereid gevonden te hebben als spreker deze avond voor ons op te treden.

Van de Redactie:

Wil Alberta als provincie en elke plaats in het bijzonder berichten omtrent de Christian Education Week aan ons toezenden?

De Heere verblijdde ons met de voorspoedige geboorte van een zoontje en broertje

RONALD

K. Kuipers.
G. Kuipers—Postmus.
Allan.
Ditty.

Jan. 18, 1958.

25 Riverdale Dr., P.O. Thistletown (Ont.).

Zo de Heere wil hopen op 7 Maart a.s. onze geliefde ouders

G. P. BRANDERHORST

en

A. BRANDERHORST—GARSTMAN

hun **40-jarig** huwelijksfeest te vieren.

Dankbaar, dat zij zo lang reeds gespaard en bewaard werden, hopen wij, dat hun levensavond zal staan in het teken van het blij vooruitzicht.

Hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

R.R. 1, Hensall, Ont.

Op Vrijdag 28 Febr. 1958 hopen onze geliefde ouders

MONTE VISSER

en

SAAPKE VISSER—REEDER

de dag te herdenken dat ze **25 jaar** geleden in het huwelijk zijn getreden.

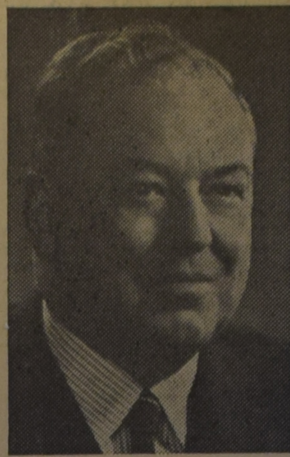
Dat God ze nog lang voor elkaar mag sparen is de wens van hun dankbare kinderen.

Ted - Sylvia.
Grace - Louis.
Rita - John.
John - Joyce.
Nancy.
Cor.
en kleinkinderen.

Gelegenheid te feliciteren Vrijdagavond.

357 Henderson Ave. R.R. 2, Burlington.

Eén uit een serie mededelingen betreffende de diensten der Ontario Regering

„Zonder vooruitziende blik gaat het volk ten onder"

SPREUKEN 29 : 18

Het Ontario Department of Planning and Development heeft een levendige belangstelling voor de duizenden inwoners van Ontario, die hier de laatste jaren uit vele landen gekomen zijn om zich te vestigen in onze Provincie.

De kennis, die U meegebracht hebt, heeft onze Canadese cultuur verrijkt en heeft enorm bijgedragen tot de voorspoedige ontwikkeling van Canada en Ontario in het bijzonder.

Een voorname functie van dit Department is om plannen te maken voor de toekomstige welvaart van deze provincie — om te garanderen dat volledige werkverschaffing en uitdrukking van Uw talenten in het door U gekozen land verwezenlijkt mogen worden.

Het Department is bezig door middel van de Community Planning Branch nieuwe steden te scheppen, ontgonnen aan de noordelijke wildernis en gemeenten te helpen in hun plannen voor uitbreiding en herontwikkeling.

Door de Trade and Industry Branch moedigt het Department nieuwe industrie aan zich te vestigen in de Provincie, die daarbij nieuwe werkmogelijkheden verschaft voor iedereen.

De Housing Branch, in samenwerking met de Dominion Regering, past de Housing Development Act toe, die ontworpen werd om het huizentekort op te heffen.

Conservation Branch leidt de werkzaamheden tot natuurreservering in Ontario door op de beste wijze gebruik te maken van onze natuurlijke bronnen van water, land, bos, dierenleven en ontspanningsgebieden.

Civil Defece komt eveneens onder de jurisdictie van dit Department.

Deze globale werkzaamheden worden ondernomen, zodat U verzekerd kunt zijn van een veelbelovende en voorspoedig toekomst in Ontario. Laat iedereen deelnemen in de groei van Ontario door een actieve belangstelling te tonen voor de aangelegenheden van zijn gemeenschap!

ONTARIO DEPARTMENT OF PLANNING & DEVELOPMENT

Hon. W. M. Nickle, M.B.E., M.C., Q.C.
MINISTER

Hon. Leslie M. Frost, Q.C., LL.D.
PRIME MINISTER

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

P[illegible]t-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15 ¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

A[illegible]n:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

P[illegible]t-adres ....

OUD ADRES: